

list 24

~~935~~

Pachyderm. Testis	
102	930
1.000 - 1.000	

BTW 930

N° 930

~~935~~

BIBLIOTEKA TEATRALNA
Własność Gminy m. Lwowa.

~~Cierniowa korona~~
~~czyli~~

Hrabina de Somerive
Dramat w 4. Aktach
p. Barrière i Thiboust

DYREKCYA TEATRU KR. STANOWA
W LWOWIE

Jadusza ~~Chrapelskiego~~ -

8-48/4216

R 649

Osoby

Ob: Hrabia D. Somerive
Polski Henryk De Herren
Prus Margrabia de Céserane
Książe de Miranda
Pani de Valory
Alicya - jej córka
Lucyia de Somerive
Zsław Margrabina de Céserane
mar Valentin książę
Wielki Książę - pokójówka
Polski Książę -

•••••
ANDERSON
1911

Okł. I

BIBLIOTEKA TEATRALNA
Własność Gminy m. Lwowa.

Salon z trzema drzwiami
surowie mmeblowany.
jednej strony drzwi i okno
Widok na park.

Scena

DYREKCJA TEATRU HR. SKARBKA
WE LWOWIE
J. D.

Klaryna Strzacy pró-
niej Alcja

Klaryna
porządkuje w pokoju - wchodzą
Strzacy i wchodzi

Strzacy

Prósze parientki listy & po-
ty / daje jej listy i gazety /

Klaryna

Wraczę to panu.

Strzacy / odchodzi /

Klaryna

/ czytając adresy / Pani Mar-
grabia de Césaire - Pani

Maryrabina Cieszanowa
 Pan Valentin Kammerdyner
 O! prusze, i ten takiś dosto-
 je listiki / czyta dalej / Panna
 Alicya Valery / spostregając
uchwycając Alicję z lewej / O!
 panienka tu, prusze, przy-
 szedł listik z daleka. *

Alicja / czyta /
 O mojej matki! / czyta dalej /
 Tak, tak, to o niej! / wzruszo-
na wspiera się o poręcz krzes-
ła /

Klaryna
 O panienice się stało? panien-
 ka taka blada ...

Alicya
 / przezryczając wzruszenie
Nic, nic / smucąc się i pla-
cząc narazem / Nic to prze-
 mignęło. / otwiera listicy-

ta jeszcze raz, potem całuje
 o drugi list, jak długo ci
 przekierowałam / chce czytać
 nie może jednak przeczytać
 / Ta nie może widać
 moja "Lotyld" Hlandyrow.
 Podaje jej list i odbiera go m
 powrót / Nie ... może sama
 przeczytać. / wzięła try i czyta
 "Drugie moje dziecko! Pi-
 szę do ciebie kilka tylko sł
 wek. Są one ostatnie, jak
 z tego kraju ci przesyłam
 Skwierą się wreszcie te w
 nie chwile naszego roz-
 łaczenia" Biedna Matka.
 "Nie mogę jeszcze zma-
 czyć tak składowania
 w którym występuje p
 tni. Może będę mogła to

jutro jśi ucy mī i wkrót-
 ce po swim liście wśis-
 kabyś mój Dziecię two-
 ja, atęskniwiał Matkę - czy...
 przyjmiesz ty mój, radu...
 Owo mój Matko przyjm-
 je, przyjmie! - "W Paryżu nie
 zatrzymam się ani chwil-
 ki" - "Spodziewam się!" - "Chcia-
 łabym mieć skrytka aby
 rychlej przybyć do domu
 Jurisy i na wólanach po-
 dzielić Opaterności sa-
 so się mi restata tak dobro-
 jab margrabina przyjaciel-
 ki. Nigdy nie zapomnę
 tego co dla mego Dziecka
 zrobiła." / cały list / Tak

5.
Ach matko, masz pruć i
pruć co chcesz ~~bez~~ nigdy tak
silnie wohać mnie nie będziesz
ja cię wohać. Ach Wł.
Dydu jestem teraz najoszczędniej
szę w świecie / sprowadzając smu-
tek Klaryny / Coś to by nie
odchłon mojej radości? Nie cie-
szyć się razem ze mną?

Klaryna

Nie proszę panienki gdyś z
tego wstydnętego widzę refo-
mienta wkrótce nasz dom
opusis. —

Alcja

Ach! mnie samej smutno roz-
taczać się na zawsze z tymi
murami i żyć tylko wspomnie

6.

niem spędzonych w nim chwst.
 Margrabina była dla mnie dru-
 gą matką. Margrabia de Césérone
 był dla mnie tak uprzejmy i po-
 stasajacy narodzić - oh! przetrzy-
muj się jatkis jeszcze nas -
 wistw wymienić chętnie
 / pausa / Moja Klaryndyna
 idź zapytaj się czy będzie mo-
 gła mówić z Margrabinią
 i insiadonąć ją o treści tego
 listu.

Klaryndyna

Tam Margrabina odgłosiny
 już wyjechała na Dworec do-
 lesi osiedlając tam... (prochuda na lewo)

Alcja,

Vogo.² Mair.

Klaudyna.

Cóż kiedy sama niewiem prosić
pamięci / nadstuchając / A stępnę
tentent galopującego konia w
bipowej alei.

Alicja

Myśli się. Nikt tak wesołonie
wisyt nie strada.

Klaudyna

/ wysierając do ogrodu / Tak jest
an sam / figlarnie / Tę się
zając umieszczeniem jego
konia / wybiega w prawo /

Scena 2.

Alicja Henryk de Perdre
/ środkiem /

Alicja * (Allego - Henryk)

/ postępując ku niemu / Wszakże

8
tego nie sprowadza pana do nas
tak wcale.

Henryk
~~Nie~~ pani, wizyte moją dawnie
sam nieścisłości mego wiechow-
ca. Młody, Dzik, bójka najszaleń-
iej trudno wstrzymać go w pę-
cie.

Alcja

Span nie możesz wiechowca
swego powstrzymać?

Henryk

Nie pani, nie można.

Alcja

Stracić mi cugle, straca się
przecież cugle.

Henryk

Wszystko czynię, ~~wszystko~~

jednastuwoz ~~dykt~~ na prośno.
 Emir mój rwał się ku kam-
 rowi i przedit dań najkrótszą
 drogą, przez pola góry i rowy.

Alcja / s uśmiejchem /

Widocznie zna drogę.

Henryk

Mógłaby jej nie pamiętać.

Alcja / nieco stwośliwiej /

oh!

Henryk

Od dwóch miesięcy przebywa
 tą drogą codziennie.

Alcja

Żyło nie wesoło.

Henryk

Wybać panu wasze obowiązki
 nie pozwolaty mi przybyć. —

Alcja

I ~~prez~~ ~~podrity~~ ~~Toni~~ Do sprzedawcy
w naszym towarzystwie chwila
ci czasu. Opuszciasz wzrusza-
jącą uroczystość.

Henryk

Także pani:

Alcja

Mieliśmy tu poświęcenie no-
wego księcia w ^{Lunicy} Juvicy.
Stary książę spalił się
przed wielką miesiącami
a Tasbana i Dobroczynna
właścicielka publicznej wsi
księżna Mirandol wzniosła
wzrostem nową swę-
tynię. Ten nasz przecie
księżna Mirandol.

Henryk

Henryk

11.

Tak jest, snam ja.

Młocja

Teraz tak, to powinienś pan
przy wyśniewaniu jej narzucić
kaś sztorc głowę, lub dać
jakiś snar potakujący, ale
pan myśliś w tej chwili o
czem innym.

Henryk

/ i uśmieszem / Ja? Natural-
nie! Masz pan. Długo włosy
zupełnie inaczej ułożone.

Młocja

Mówię ci mi tak do twarzy.
By się pan nie podobam?

Henryk

Mogłobyś mi się podobnie

12.

u pani niepodobac'.

Alicja

Ab. 'Complément /siada/ wie
lubię Complementary i jeżeli
pan rechesz dalej ze mnie
w ten sposób dątownac'
to, to nie powiem panu
o miatem ten rozrost
przy tej uroczystości. Sta
u bogich dątownac'.

Henryk

/siada/ Pani podjęła się
tego zadania.

Alicja

Tak jest i to w brzo
majemni dysonans. Sama
myśl iż bede musiata

13.
Kroczyć przez środek wesołości
w oczach wszystkich przestrasza
niez nadzwyczajnie. Przypomina
tam sobie wtedy że dzień w
którym po raz pierwszy tu
wstałam i to w czasie zabawy
jakiś margrabina urodziła.
W porzuczonej sukience ujdę
tam się nagle odcosnę dama-
mi wstrojaniem w atlas
i jedwabie. Sukienka moja
była zadługa. Wastępitam
na nią, sławiła byt za sre-
rości, spiektam go szpilkami
które mi cięgle się bykroś
przypominaty. Wzrostu spy-
sięło się przeciw mnie
nawet wianuszek piórowy

14.

spadł mi ustawić się z gło-
wą na nos. Uderzył się wresz-
cie swobodnie. Siadając na
kanapie między Dwicma
Dammami. Tam przy najmniej
mogłam się utrzymać za garo-
wem i muslinowem otto-
karni miewa się siedzieć.

W tem adzwata się mady-
ka, garowe i muslinowe
obstoki wianety w łazience
i ja biedna sama zosta-
łam na środku kanapy.
Nigdy jeszcze od czasu odje-
żdzu mej matki nie czułam
takiego opuszczenia jak
wtedy, mało brakowało,
aby mój płacz nie wybuchł.

15.
W tej chwili pan zbliżył się
do mnie, pan zlitował się
nademną, nieprawda i cudo
pan liosć.²

Henryk.
Liosć! O nie!

Alcja
I pan miał odwagę, tanieć
walca z takim wrogiem
w obec całego towarzystwa.
Ah! walec! walec! Był to
pierwszy w meim życiu. On
tam zawrót głowy, szum
padłam prawie, bytaby
moje i omłotał, bo pan
mnie silnem przytrzymał
mieniem / u mniecha się /
Trosi wie czy nie panu

16.

samozigsam uratowanie mego
zycia.²

Henryk

[Śmiejąc się] I pierwsziz a ja dotę-
nie sądzę datem najmniejszej na-
wet nagrody. Ale, ale z kim
pami dwusetnacta wesoła w
kuchcie.

Alcja.

Nieprzewidziałam pami tego.²
I księciem de Mirandol

Henryk

[Przywoł] Wice on tu bawi dotychczas.

Alcja

Tak jest, nie wspomniano na-
wet dotąd o jego odjeździe.
Łdaje się re'go tutaj barido

17
mnie widzą. Księżna mówiła
o tem kas'clenn dodając iż syn
jej znajdując się tutaj w stanie
zaski. Henryk.

Laski? A kto jest taktowny?

Stacja
Nie żartujcie panie Henryku
wstaje i przechodzi Księżni
siedząc tutaj zupełnie inaszej
jako w Paryżu, chodzi do
kuchni, wstaje bardzo weso-
mie. Henryk

Jest bardzo enotliwy stowiem
lub taki który chce być enot-
liwym.

Stacja
Rano o piątą godzinie widział

18.
go siedzącego na murze kamio-
wym s księżki w ręku.

Henryk

Czy s księżki do naboreństwa
Pani przecież musisz o tem
wiedzieć skoro ci tak proin-
formowano o bieżącym spo-
sobie życia księcia de M^r
randol. —

Alcja —

Al! powtarzam panu tylko
to co mi o nim opowiadano.

Henryk

Czy nie powiedziałano panu
jako majątek księżki posiada.

Alcja

200,000 franków renty, jeżeli

sobie Dobrze przypominam. 19.

Henryk

Tak, i wiele jeszcze centymów

Alcja

/nie bez gniewu/ Urządź się
pan mi bardzo sprzyjajże
mi młodemu księciu. —

Henryk

Przepraszam.

Alcja

/wyrywając go/ Długo. 2

Henryk

Jest to ostaniec który mi
się zupełnie nie podoba, on
mi siada nigdy w kresle
lecz duka się na mnie,
s'nieje się tam, gdzie się
s'nieć nie trzeba, gdy mł-
mawia

20.

s Robić to albo kudy, albo
ciężko serce. Jedyną jego dła-
mą i celem jest to, aby ogra-
dzać wzdzieć się jest dla wycho-
wanym. Mówię o nim: to
marja i ten stanem uspra-
wiedliwiając wszystkie jego
przywary. Nawet parni go
usprawiedliwił. Niech w
sennym widziatem parni
był w stanie przedsię-
brać całą godzinę w odnie-
cie płam. Coś on mógł
mówić parni? —

Alcja

Przypomnę się parni że tego
już nie pamiętam. Leć

21.
prawda tak opowiada mi
Włta o młotnych epizodach
z obłężenia Turysa, dalej o śmierci
sweego walecznego komendanta.

Henryk.

Prawdaż to?

Stacja

BIBLIOTEKA TEATRALNA

Własność Gminy m. Lwowa.

St.

Henryk

Parzy pan, co jestem
sardrosny.

Stacja

/czyli ruch/

Henryk

Bjw/ Jestem sardrosny a
przyjacieli jadę go pan. Do-
mysz. Pan słuchasz tak

22.

imamnie jego stów, byłaś tak
wzruszoną.

Alcja

Leć teraz gdy pan masz
treść opowiadania, nie
jestes pan więcej zdrowszy

Henryk.

Nie!

Alcja

usmiechając się Wice się ta
rywa rodnowa panu
nie podobata, drobiazgi może
przytę wreszcie.

Henryk

osule Tak.

Alcja

To się już więcej nie powtórzy.

Henryk

Droga pani!

Alicja

/smieniac ton/ Ale pan mi dasz
także choć odrobinię. Na moich
ubogich tak już byś pan był w
kosciele.

Henryk

Najchętniej! Biedni muszą się,
matym dalkiem radowolnie.
Udajesz się pani bawion do
nieprzygotowanego / wypróbinie sa-
kiwki i daję kilka sztuk stół

Alicji

Alicja

/ucieszona/ Ach! dostanę kwarta
/wskażając stół/ płoń prawdzi-
wie stół / z wytrychem / Ach!
jedną sztukę upadła na ziemię

Henryk

/kłyka i szuka monety/ Nie widzę
jej nigdzie.

Alicja

/zawtopotana/ Bardzo lemiś wiesz
pan patrzył w górę. —

Henryk

Prawda!

Alicja

Otoż jest. /pochylił się i podjął—
je. W tej chwili Henryk całn—
je jej włosy Alicja cofa się,
Henryk obejmuje ją i mi—
rzi cicho. /

Henryk

Alicjo! ja cię Kocham! *

Landygra

/wchodząc w tej chwili sro—
kiem/ Panie de Herdren! Pa—
nie de Herdren! Państwo wy—

*(Hryga - Klouom - Henryk)

siaada jż z powoń a z mii przybiera hrabia De Somerive z cirką.

Henryk

/na stronie jak gromem rżo-
nij przytłumionym głosem

Lucyna //

Olivia /takie wzruszenie

Nie mogę się tak przedko
przedstawić - Do widzenia.

/wychodząc ogląda się i patrzy
na Henryka /Bispiń! jak-
żem szczęśliwa! /wybiega
na lewo

Henryk

/Do siebie powro /Lucyna!
o tej zapomniałem.

Scena 3^{cia}

Margrabia Césaire - Hra-
bia De Somerive - Henryk

Wchodzą srodkiem
Césarine

Alto ty Henryku, jesteś
 już tutaj / wstaje w głębi /
Henryk / brzask się
zamyślenia / Tak - jestem
 już tutaj / Pohrabiego de So-
merive / Witam cię panie
 hrabio, owwiedziatem się
 w tej chwili że hrabia przy-
 byłeś.

Hrabia

A gdzież mija Lucyna?

Césarine
zbliża się w srodek / Kn-
zyzna jest i mój żony,
 która poprawia toaletę, nie
 spodziewaliśmy się bowiem
 tak rychłych odwiedzin.

Hrabia

Grabia

Ojciec mój z Wiednia był
 dziełem jednej chwili. Wskre-
 tek zbiegł okoliczności,
 musiatem osiąść do wa-
 goni i przybyć tym spo-
 sobem jako żywy list.

Césarine

Czy miałeś pan w Wiedniu
 wręczyć jakie intymum

Grabia

O nie! przeniesiono mnie
 na inną Ambasadę, a sta-
 to się to tak szybko i nie-
 spodziewanie, iż tylko na
 dni zewnętrzne, i sprowi-
 tem z wolą w celu zata-
 twienia naszych fami-
 lijnych i ~~prywatnych~~
 interesów. Przyjechałem

wieź do Paryża, ale zasta-
 tem dom mój w stanie
 okropnym i musiłem
~~przejechać~~ przyjechać do wasmoje
 przyjacieli z Liny na.

Césarine

Mysł pańska była wybor-
 na - Mija żona uczenia
 na wzięciem i przy-
 witanii pańskiej cór-
 ki. Córki dzieci ze sobą ra-
 zem przepędzić będą.

Grabia

/patrzac na zegarek / Czy
 zegarek pański idzie rów-
 no z kolejnym?

Césarine

Tak jest - równo. Dla cze-
 go się pan pytasz?

Grabia

Grabia

Parbleu! Najbliższym pociąg-
giem miśre znowu od-
jeżdżać do Paryża.

Ceserane

Opisujesz nas tak przed-
ko?

Grabia

Miśre niestety! Na mało
mam czasu do uporządkowa-
nia rozlicznych interesów. Pre-
dewszystkiem miśre się rając
ostatecznem ratowaniem stosun-
ków Lucyny z naszym dochowanym
Henrykiem. Nie odjadę wprawdzie
granicę dohad nie zostaną po-
szereni węzłem maternalskim. —

Ceserane

Z tego, wszystkiego widzę że

wszystkie przeszkody zostały już usunięte.

Grabia.

Tak jest mój ~~razem~~ notariusz
wszystkie raporty do sześciora Lu-
cywy przetłumacz. Młoda Diemo-
czyńska która chce wyjść za-
mąż musi się wykazać przy-
zwoleniem ojca i matki, albo u-
dowodnić że jej rodzice nie żyją.
Moje przyzwolenie ma od dawna
przyzwolenia matki wystarc-
nie można. Jej miejsce byłoby
wiednane, może umarła nie
wiem i dowiedzieć się nie
możę nie stycząc o nią nic
~~od~~ tego czasu w którym wró-
cając do swej zagrody wesół
i szczęśliwy małżeństwem z którą moje
dzieci.

Ceserane

3/

Tereli syje musi być bardzo nie-
szczęśliwa.

Grabia

Tan zatięsz to kobiety.

Ceserane

Nie zatanalęs jej sam? Nie poze-
baczyłbyś jej poniesi gdyby już
nie żyła?

Grabia wzięła by umarta

Gdyby nie żyła - ~~czy ona powin-~~
~~na umierać?~~ Nie! śmierci
gdzie indziej szukała Na siebie
ofiar. Ona wyrzyna najszczę-
śliwszych z objeć rodziny, ojca
z objeć sony, Dzieci z objeć ro-
dzin, a potem nazywała to
nieprzewidziane zdarzenie Opotr-
ności. Lat dwadzieścia temu
jako dostatem śmiertelnie rani-
my

32.

a cnięz dotad rano, jakby się to
wcoraj stało. A przecież tak dłu-
go tak leniwo włożył się ten
Dziśiatnik.

Ceserane.

/cichy/ Lucyna.

Scena 4.

/z prawej/ Lucyna Margrabina
de Ceserane - poprzedni.

Margrabina.

/prowadząc Lucynę do Henryka/
Masz już nareszcie. A teraz nie
roztaczajcie się więcej.

Henryk.

/przerwywając się i smusz-
jąc do rozmowy./ Długo dajesz
na siebie czekać Wochana Lucyno.

Lucyna
/uśmiewając się/ Wochana Lucyno!

Naturalnie się nie jestem.

/ podaje mi rękę / którą on całuje /

Margrabina

/ prosiwając Fryderyka / Lucynę /

Tak nieporadnie próbuję za
sobą pociągać nie da się tak
łatwo uchronić nasztupie to wiele
czasu.

Henryk.

/ smuszając się / Sami stajemy się
zatem zalotnikami.

Lucyna

Tak, Tak, i Robinie / wskazu-
jąc na matkę / Karolina
utrzymuje się jest to ste mied-
ledne.

Henryk

/ przechodzi do Margrabiny / A
to pani głosić także rzeczy.²

Margrabina

Ja mój panie.

Ceseranie

/ Do Henryka / Tę jest mój przy-
jacielu i te zasady mojej śmia-
łości kosztują mnie niesigurnie
około 10,000 franków do same-
go zantui.

Margrabina

I ty się suniesz jeszcze uskar-
żać. / całuje go

Ceseranie

/ robiąc dwa catusy w powietrzu /
Ach tak. i ona myśli że tem
mnie wynagrodzi. —

/ Puczyna poderas tego usiadła
na tronapie, a Henryk sblizył
się do niej. /

Urabia

/ nabierając swój segareto / Sth. 'mo
je Droga Varolina nie wspo-
mniatem ci dotąd iż lićrac,
na twój przyjaśń wyznac
będę ci cićbie pewnej przyja-
zi: Margrethina ^{Cesare}
Arb. Chogrin - Lynn

Przytugi? Przytugi?
Mówi pan przedwsiadają po-
lewę Ceserane za ich kręstem
Tworę z prawej grupy

Lucyna / Do Henryka

Wice już sześć długich miesięcy
upłynęło od czasu jareśmy
się ostatni raz widzieli. Ach
upływały mi one tak długo
jaki i pan zapewne.

Henryk

/ zainteresowany / Możesz pan wafic?

Lucyna.

Nie, nie mój drogi przyjacielu nie
 wątpię o ten i właśnie za pewnością
 wyrobite we mnie siłę i odwagę.
 z jatką smaczę cierpienia. I cegół
 tak dwuletnią. Twierdzą się przecie.
~~Sam. To jest mój sądzony,~~
~~prawnikowa zagadka.~~ Co widzę!
 pierwszy raz robaczy tam par-
 slią Deturację! Musi ona być
 wielką sprawiąć przyjemność
Henryk.

O nie!

Gratia.

Podnosząc się / Mój mój nadzieję.

Ceserane

Wtóry brat udrisł sobie w
cichej rozmowie / Postonale.
 Moja sowa i ja są mój mój

34.

się wszystkim, podczas swojej
bratniej nieobecności.

Margrabina

Najpierw wyprawa. O musiał
pan nadwzględnie wrobia aby
nasza Lucyna byłaadowolona.
Zapomniamy już także o bardzo
młodym dziecku. Nieprawdopodobnie
Henryk? Nasza Alicja jest
bardzo młoda?

Henryk.

/przebiegany/ Tak jest.

Margrabina.

Mówisz pan to także tenem
jakoby potwierdzenie było pa-
ni bardzo uciążliwym. —

Valentin

/wchodząc średnio do bratniego/

Tociąg wkrótce odjedzie panie

Arabio.

Arabia.

Prigłuję, Prigłuję.

Valentin odchodzi!

Césérane

Czy możemy czekać z obiadem.²

Arabia.

Nie traktamy przyjaciół. Ani
dzis', ani jutro. Przybądź stwo-
ro tyko zatawiz najważniejszą
sprawę. Do widzenia zatem
musi przyjaciele / Do Lucyny /
Bądź wrona moje Drogi
Wzicieg. -

Lucyna

Flora se smutno / Do widze-
nia maj Drogi ojciec. Flora
se styżę z ciele. -

Arabia

Lucjo!

Strabia

Wierząc pod ramię Cesarską / Hen-
ryk będzie nam pewno do
bramny partii swaryszyt.

Henryk.

Z przyjemnością / odchodzi do
siebie / Moja Bore! w już obro-
pnem jestem potrojeniu / odcho-
dzi wszyscy brzej /

Scena 5.

Margrabina Lucyra.

Margrabina. (przebiega grową)

Ciekawo jestem Waszego Alcja
dotąd nie przysła. Tworzenie
Dziwora, leża się obcych na-
rzucaj. Zobaczyć się jej
nie przeklebitam, biedne Działo
jej. Wrośnię życie już

40.

długa powieść.

Lucyna TürinPomatoś ja w Tourraine u
pana Duplessis nieprawdaż?Margrabina

Tato jest. Tani Duplessis moja
dawna gubernantka, przyjeżdża
do siebie, aż do powrotu jej matki
która dość długo podróżować
musiała. Wkrótce jednak biedna
Duplessis zastabła niebezpiecznie
i prosi mnie abym to biedne
dziecko przyjechała. Przyjeżdżam ja
i od niej od tego czasu panna
Ania Valory jest członkiem
naszej rodziny. A toś nad-
chodzi.

Scena 6.Ania ^{2. kwey} poprzedni *

* (Ania - Margrabina Lucyna)

Margrabina

O, moja droga czy ci tak trudno przysłać do nas.

Stacja

Proszę mi pani wiedzieć, że masz gości, nie chciałam ci przeszkadzać.

Margrabina

Ty mi nigdy nie przeszkadzasz
Drogi Dzieci. / przedstawiając
Lucynie / Panna Lucyna de
Somerville moja kuzynka
z którą właśnie o tobie mów-
iliśmy.

Lucyna

Charolina bardzo panią Proba
i obudziła we mnie żywą chęć
poznania cię bliżej.

Stacja

42.

Wszystko się tu dla mnie zbyt
fantastycznie.

Margrabina

[wesoło] Stronniczo! Spodziewam
się że nie będziemy się kłó-
wać tym uroczyście śmym
tonem. Macie czas poznać się
bliżej gdyż Lucyna zostanie
lubaj aż do swego ślubu.

Stacja.

[Do Lucyny] Tyś panie sro-
żać. Obawiam się jednak
czy będzie mogła być przy jej
ślubie obecna.

Margrabina.

A to dlaczego?

Stacja

Z pewnością bawiem już

Ładaj nie będzie. / wesoto / Moja
 matka, przyjechała, oto list
 w którym to oznajmia.
 / próduje list Margrabinie /
Margrabina

Dziękuję. 'cste jeżeli rzeczywiście
 matka twoja przybędzie to
 nie jest powodem abyśmy się
 więcej nie widzieli.

Ślicza
 Niezawodnie. ' Ty Wro.
Margrabina.

Ty Wro.?
Ślicza

Moja matka jest zbyt trwo-
 żliwą nieśmiałą.
Margrabina

Trwożliwa. ' O moja przyjaciółni
 wtróśce jaś coś miśli / próduje list /

44.

Lucyna

/smutno/ Ach moja przyjaś-
ko zasłyszysz ci, pani będniesz
mogła wkrótce widzieć swą
matkę a ja - ja mają już
nigdy nie zobaczyć.

Stacja

Wacłowski nie?

Lucyna

Umarła gdyś była Dzieckiem
jeszcze.

Stacja

/wzruszona/ Oh, jakże żałuję
żem o tem mówiła, przebac
mi pani moje szczęście.

Lucyna

Oh! /objawiając ją/ *

Klaryna

X (Alcyon - Alcyon. Klaryna)

/ wchodzi z prawej i mówi ci-
cho do Margrabinny. prosi
 pani na chwilkę, czeka Alon
 w małym salonie. —

Margrabina

Fortis! Ty tajemnicza.

Władyna

/ Władzie palec na ustach /

Margrabina.

Dobrze - Dobrze, zaraz przyde-
/ do paniem / Zostawiam
 was same na chwilkę —
 Macie czas do rozajemych
 wynurzeń. —

Lucyna

Nie obawiaj się kury mro,
 pospieszmy się. —

/ Margr. i Wład. odchodzą na prawo /

Scena 2Lucyna ElizjaElizja

Tak przytęro będzie mi porzu-
cać tak miłą i drogą osobę jak
Margrabina.

Lucyna

Cóż pania do tego smutka?²

Elizja

Najpierwej Dyskreccja! Nadusz-
Tabym gościnności pani Mar-
grabiny.

Lucyna

Nie naduszysz jej pani kary-
czam. Właścicie tego samotu
widzącem się każdym co przy-
chodzi i w nim jedynostajność wię-
skiego życia /po pauzie/. Gdzie

47.

pani byłas przed tem samą
z matką swoją pani Duples-
sis powierzyła.?

Alcja.

Mieszkałyśmy z moją matką
w pobliżu Bordeaux na wsi. -

Lucyna

Same.?

Alcja

Same. Nigdy jednakowoż nie
mieszkałyśmy z sobą - serca nasze
wystarczały sobie wzajemnie.

Lucyna

Owierzę; miałas pani sarem
srebrne lica Dziecinne.

Alcja

Srebrne. Niebo mnie osze-
dzało. Obawiam się zawsze tego
iż mi się bratnie gdy będą

48.

na jastrzą bolesną naradzoną próż.

Lucyna

Temu nie wierzę. Cile pania, pro-
sząc, sdać mi się być silnego
miestannego charakteru.

Alcja

Przypisujesz mi panie silny cha-
rakter.

Lucyna

Tak.

Alcja

A cóż to właściwie znaczy?

Lucyna

To znaczy, rzeczy filozoficznie
rozumować. ~~Właściwie, to nie my-~~
~~ślota.~~ Myślę, że panie będzie
silny opór stawiać wszelkim
przeciwstawieniom będąc panie

silnie walczyć.

Elizja.

Tak, przeciw niebezpieczeństwu, mogłabym
tęże walczyć, z powodu Dłaśnienia
mojej miłości własnej, Dłunę -
gdyby jednakowoż moje serce
Dostignętem było, niemogłabym
walczyć do mojej waleczności. Gdy-
by na przykład moja matka
Druga córka miała, i że wiedz
o Dłanata miłości, wtedy wciąż
to mogłabym być moją siostrą
zmiennowidzieć.

Lucyna.

Ach byśmy nie potrafiła
Dłanata być i wtedy moją sio-
strą, serce moje zmiennowidzieć
mnie do tego. Gdyby mnie

nawet przestę kłós' wuchać i wle-
 dy jeszcze bym go kochała. By mi-
 tał bym wszystko aby jego miłość
 napowrót pozyskać. Nic by mnie
 od tego nie odstraszało, nawet
 niewiasty czarna. Maj' ślub na-
 przyszła jest mi od barona
 Danna postanowiony i cały
 sen czas oczekiwania, przesy-
 tam szczęśliwie gościnę sa go-
 ściną, minął, sa minął. —

Elizja.

Tak bo jesteś pani miłości nasze-
 cznego pewna.

Lucyna.

Tak jest, jest on do mnie od dzie-
 ciństwa przywiązany a matka
 jego zarząca nas na łóż

smiertelnein.

Alicja.

Zwiarek jest zatem uświęcony.

Lucyna.

Nie prawdzi.² Gdyby on jednako-
woś smierci przesłuchanie i gły-
by o mnie zapomniat...

Alicja.

Wtedy.²

Lucyna.

/całkiem spokojnie/ Wtedy umarta-
by m może, ale mojej miłości
pewno by nie utracił.

Alicja.

Testes' panu prawdziwym a-
niatem.

Lucyna.

Można mnie zatem prosić i

52.

pani możesz mnie także kochać.
gdyż nie jestem jej siostrą.

/objmij ją/

Scena 8.

Margrabina z prawej potem
pani Valory - poprzedni.

+ Margrabina + (Ali-Lucy - Mary Valory)

Moja droga Alicjo mam ci
wielkie oznajmić niespodziankę.

Alicja. -

Mnie? - co?

Margrabina

/wskazując na panią Valory która
za wesele/ Tatrz sam!

Alicja.

/z wybrnięciem/ Moja matka. (przebiega)
/pada w jej ramiona/ *

* (Lucyna - Margrabina - Alicja Valory)

pani Valory.

Moja ^{Allegio} ~~droga~~ droga drogie Dzię-
cię. / potryma ją pocatunian
Margrabina. —

siadając po Drugiej stronie
z Lucyną / Mówcie, pieścić
się, my nie widzimy, nie
my nie słyszymy.

Valory

na ławie z drugiej strony
Mh. moje utrochane najdroższe
Dzięcię ~~jakiś~~ ^{zostaniam} na
tę. A tej dobrej pani jak-
^{ież} winnam ~~odnieść~~ ^{odnieść},
~~że mam~~ ^{że mam} ~~zawieścić~~ ^{że cię}
tak ~~rychliwie~~ ^{że} ~~świe~~ ^{się} ~~prę-~~
~~żetą~~. O! drogie Dzięcię ~~wyso-~~
cy cię kochać muszą. —
Allegio. —

54.

Alcja

/przeszyc³ się z nią/ A ty kochana
jesteś kochana ~~matką~~. 'droga
ty moja matko.

pani Valory.

A jaś Dobrze wyglądasz.
jesteś piękniejszą niż kiedyś
byłaś.

Alcja

Moja Droga matko. Chciałabym
z tobą pogawędzić, i szeptać bez
konca - ty opowiedz mi jaś
przeżyłes czas naszego roztę-
czenia a ja ci tutaj doświadczenia
się wyopowiadam.

p. Valory.

/wesoło/ Przedewszystkiem do-
wiódz się moje kochane dziecko

56.

Valory.

O drogic Dzieci.

Alicja.

Otat - tat jestem bardzo bar-
dzo szczęśliwą.

/once ja₃ obja₃ wtem wstrzy-
muje się/

Valory.

/Xixiwna. / Co to...?

Alicja

Nie, nie tutaj /cicho/ Tatu,
sama młoda panienka,
nie ma matki. Nasze pieś-
cuchy muszą ja... rozumieć.

Valory.

/patrac na Lucyne z boku /
Sierota. biedna! Tat wygląda
da tego nie.

Margrabina.

/Wtóra się do Valory zbliżyła/

Moja Droga pani nie zapomnij
się się u mnie rozgościć, rękę
pani zapelusz proszę. —

Valory.

Natychmiast!

Margrabina.

Nie odjedziesz pani przecież tak
prędzo. O nie. Najprzód będzie-
my śniadać... a potem robacze-
my co dalej czynić. —

Valory. —

O! Pani. —

Margrabina. —

Nie jesteśmyś jarky w trótnu
rodzinnem / Drwom się wrywa/
Drwom na śniadanie. przedstawia

58.

panię zaraz memu mężowi i
zapornam z pewną młodością
kaza / wstrząsnąć na Lucyne /
która panią kochać postanowi-
ła i dla której uprassam o
sygnowację. panna Lucyne
de Samerville. -

Valery.

x

pre stumianym wytrykiem

Lucyne de - / n. 4 / ~~Samerville~~
~~córka~~.

x

Margrabina.

/ pobrać na Henryka który
w głębi sceny się pobraje
A to jej narzeczoną.

Alicja.

/ Głosnie na stronie / Jej narze-
czonej

Henryk! - oh!

Valentyn

/w głębi/ Sniadanie gotowe.

Valory.

/na/ To moja córka a ja
jej nie poznaję.

/adchodzą

Zasłona spada.

x (Lucyna ~~szła~~ chodząca - Valory)

Akt drugi.

1 Salon w damsku. Dwoje drzwi
w ścianie frontowej, nadto drzwi
z lewej prowadzące do oświetlone-
go salonu. Wokół i z przodu
cym ogniska. Okno. W środku
salonu mały stolik. Z lewej
fortepian i kanapka z pra-
wej stolik do gry, kreslo.
Na wierzchu pręca
sampa łóżeczko i na
fortepianie.

Scena 1.

Valentin i Alicja protas

Henryk.

Valentyn

/Wchodzi natrycie stolika średnio-
wego do kawy./

Stacja.

/wchodzi z lewej bardzo blada
do siebie/ Natomiast stacja dyktuje
się za o tropa wieczna.

/Do Valentyn/ Dobrze już
Valentyn wie, ja będę kawę
pudować. /przechodzi na
prawy/

Valentyn odchodzi zwrócić
Henryk wchodzi z lewej
Przebiega, a Stacja czyni po-
znanie.

Henryk.

Opuszczaś panie sędzi, tak dyktuję.
Obawiam się o parcie.

62

+ (Henrik - chęć)

Alicja/udając spóźnioną/

O mnie?... Nie było przycy-
my. Wszyscy już powstałi,
musiałam przecie naprzód wy-
biec aby tu kawałek przygo-
tować. Było to jedno z mo-
ich zwykłych zatrudnień,
które tu spotykałam, i chęć je
do końca wykonać.

Henriki

Kiedy parsi wyjeżdżasz

AlicjaChciałabym wyjechać na-
tychmiast.Henriki/po chwili/ Parsi gnięwasz
się na mnie, niepraw-
daz?Alicja

Stacja

Pa? - ja? - Dlaczego miała
być się gniewać na pa-
na? /panna- Usiłuje nienie
chować się / Czyż pan co wzglę-
dem nienie zawiści?

Henryk

Mnie..

Stacja

Pan żartujesz! O to jest żart,
żart tylko. Lechciej pan
napić się kawy, może za
mucha, może abyś sta-
ba?

Henryk

Oszczędić mi panu tych przy-
kroci! Chciałby mi aby
przyszło między nami
do otwartego wyznania

Stacja

Alicja.

Do wyrzania miedzy nami / wskazuje na wchodzaca Lucyna z lewej / przed panistka narzeczoną.

Henryk.

/ do siebie / Jaki ona mnie dręczy.
I słusznie / przechodzi na prawo
głębiej. -

Scena 2ga

Lucyna Margrabina Cesera-
ne pani Walory poprzedni

Margrabina

/ do Walory / powtarzam pani
raz jeszcze iż najmweniej się
sprzeciwiam odjazdowi pani i to
do czasu ustalenia pogody / poru-
szenie Alicji / Wasze drogi w

czasie deszczu są nie do prze-
bycia, a deszcz pada teraz stru-
mieniami /Grzmot/.

Alicja.

/n.s./ Ach, ta burza, będzie sko-
sano więcej tu porostac'.

Lucyna.

Piedny ojczulek pogoda mi
nie sprzyja w podróży.

Valery

/n.s./ Jej ojciec gdy pomyśle
że mogłabym się z nim spotkać.

O!... /ścisła wrościem najmniej
się poruszenie Lucyny & wielkim
wzdrętem. Alicja natrwa kawał/

Lucyna.

/do Alicji/ Nie może ci pomóc
droga pani: 2

Alicja

O wszakże ty praca nie utrudzająca!
~~Właśnie~~! Przyjmij ^{Ludyna} pani moja pomoc
 przyspieszy my robotę / promaga

14 / Césérane

zobliża się / Panie Henryku! do
 szachów jedną partyjke co?

Henryk nie odpowiada — Césérane
uderza go po ramieniu / Hen-
 ryku!

Henryk.

Drżąc / przepraszam. Mówię.

Césérane.

Proponuję ci partję szachów
 Daję ci odwet za wczorajszą
 przegraną

Henryk

Tak chcesz

Césérane.

67

Alle lu' o ciebie idzie jesieli sie
masz miedzie'.

Henryk.

/siadajac /steri przeciwnie! Gdy
by mnie ta gra rozerwac
mogla. /grajaz wglebi d /prawej/

Alcja.

/podaje kawa /Jan'atra kawa
Margrabio.

Césérane

Tysiaczne Dzieki moja puzkna
/stawia obok fil'zan'ce/

Alcja /Do Margra-

biego.

Graj pan Dobrze, ja po pan-
stwie stronie ~~Césérane~~ Henryk
sh, ach! kwytle oile sobie

przypomnieć może starą tą pami-
 nę po mojej stronie.

Alicja.

/2 intonacja / Czasami smieć
 trzeba / odnowi do stna /.

Ceserane

/smiejac się do Henryka / Zmie-
 niać. Oto dewiza wszystkich
 kobiet na świecie.

^{grobu}
Margareta /patrac z bólem
na Valory.

Valory - Valory - Narwisba
 catrum obce a jednactwo
 to kobieta przypomina mi
 bogos, ale bogu. —

Alicja.

/przy obnie / Niebo się już wy-
 sugorib.

X (Valory - charyb - Lucyna - (Panna Gp.)
Lucyna.

My sobie tego nie życzyliśmy, chcieliśmy być kowiem aby panie
dłuszej tu prosiłaty.

Valory.

/ Wtóra z niej ośca nie spuszcza

D. s / Jaka ona piękna a porytem
zdaje się być anielskiej dobro-
ci, a to moja córka ^{maja} (Wtóra, nie-
mowleciem ^{tułi tam} w objęciach moich

& ^{piękna tam} ~~franciszka~~ / 2 boleśnią ^{apotem} / 1 kach 14
niebnie opuściam. -

Margarytka

/ do Valory / Czy panie kawy
juć nie będzie. -

Lucyna.

/ żywo przyśpieszając / Przyjmij
panie filiżankę z moją kawią. -

70.

Valory.

/ wzruszona / z lwojéj retni /
/ once wriascé filisianty /

Alicja / sywo /

Matko wiesz przecie że ci ka-
wa srodzi! -

Valory.

/ która usigła filisianty / Oh je-
dna filisianty, raz tylko!

Alicja.

/ ns / Dlatego aby jej nie o-
mówić / przechodzi na lewo do
fortepianu i przeogląda nuty /

Sucyna.

/ wdignęszy brubus se smietankę /
Nico smietanki nierassrodzi
a stagodzi nwe napoju / zob
za sie

do Alicji

Valory.

/pródując filizantę/ Dobrze moje
Drogi Dzięcio.

Alicja
/no/ Jej Dzięcio. 2 O. to czar-
Dzięcio.

Ceserane.

steri nu wiaj pion biaty so
mój!

Margrabina

/do Valory utrzymując z nią
zaczęło rozmowę/ Wic pan
nigdy. nie bytas' w Londynie.

Valory.

W Londynie nie nigdy. Dł-
szego. 2

Margrabina.

Doniósł od dłuższego czasu

42.

Tamiz sobie glawiz, gdriz i' triedi
pania widziatans.

Valory.

/Drrac do siebie/ Maj. Bose. ' gdy-
~~by sobie przypomniała~~ ^{jaki} ~~gdy~~ ^{by} ~~nie~~
porozum.

Margrabina.

/patrac na nia/ Jej ryzy sz un
bariso Dobrze znane i' gdyby
nie nadzwyczajne podobienstwo
do... Valory.

/zjwo z twoza i' wymusonym
winniechem/ Podobienstwo. ' re
czywiste podobienstwo

Ceserane.

Styszy cie panstwo, jaci bursa
szaleje Deaver leje potowiem

Margrabina

/wstajac i patrac wolno/ Pre-
 crywiscie. przelona Alicja swias-
 towata nam przed chwila pogo-
 dzila prorocuni /patrac
wolno nagle z wyprzedzeniem/
 csh. ja cos wcale innego pan-
 stwn zapowiem - odwiedziiny.

Ceserane.

Odwiedziiny wczascie desesu
 seraz - ktos tu?

Henryk.

I pan jeszcze nie zgadyjesz?
 Gdzie idzie o ekscentrycznosc
 szalenstwo samgo nigdy nie
 bratnie.

Alicja.

Wyrazaasz mi panie De Per-
 Dien niestusznosc. -

74.

Henryk.

Wice pan! wiesz o tym mówię.

Valentin.

/wchodzi bratkiem a nonsuje/

Książe De Mirandol.

Margrabina

/idzie na powitanie niego/

Henryk.

/Do siebie patrzeć na Alicję/

On do niej tu przyjeżdża

ona wie o tem. —

Scena 3.

Mirandol — poprzedni.

Mirandol.

Psien! Dobry Margrabino. O

radę się panu mojemu nie zaj

mować. Nie siadam w tej chwili

li

nie więcej jak szeptego miejsca
przy jej Dominiem.

Wstając / Przyjacielu Valentin
wruc' cały las w Domini
samemu Juvisy!

Valentin / Dołada Dsewa
Margrabina idzie - Do Domini
tra. Cesarane wstet i przyw
lawssy się dostaje przy nim
przy Dominiem. Margrabina
siada z lewej:

Margrabina.

Copana zmusito wystawiać
się na taki protop.²

Mirandol.

Desor - Desor proszę pani
i nasza krajowa Droga to naj-
względnie na świecie nieszkodliwa.

76.

Otwierć mi ścieżkę w polu
aż do stawu Droga Krajowa
do której sąsiedzi wiele ptaków
które ma tyle zwierząt i wybijają
ile gwaru na niebie. Wjedną
z tych zwierząt usłyszysz to powo-
zu a gdy je ~~zostanę~~ wy-
dobrzeć nie porostawiać mi
nie innego jak przebyć się
Droga powozem który się
nieco trudniej tamie, a
którym jestem sam Marbiso.

Ceserane.

Opowiadanie państwa w-
Diera mi serce.

Mirandol.

Co najmniej / Do Margrabiny

Is przydrożę widzę serce
je nie było Margrabia, ale i
drzewo młode Drzewo, pami,
ptasie gorzemi trami. To
młode drzewo przypomina mi
drzewo majowe.

Margrabina.
Prorokostwa / Oh!

Cesare.
Jeżeli Chęć pan Wniósł.

Mirandol.
głośno mówię do Saważysty
Wniatem majowym byle
maja stara cięba Wnię Dł-
tego lat dwa po nieważ
za mój nie wyst. Podoba
obłężenia Gargia, Wnięta
nas widce a mi anowicie tem

78.

re nadzwyczajnie marża a dre-
wa podowas nie było. Tak moi
państwo Drzewa nie było. Wle-
dy ja z szema meżami doświ-
conej dwaga z jednym mar-
grabią, jednym baronem i je-
dnym wicehrabią prostan-
witem na wyspie Cwisie
w osach nieprzyjaciela
naciąg nieco Drzewa dla
mojej cioci. Udało mi się
to nawet by uro ja dostatem
Dula w rannię, prosciwy
baron więcej nie wstał
ale kwiat majowy ....

Margrabina i de Césaire
niecierpliwia się

Mirandol.

Mianowicie ta moja stara ciotka
miała doświadczenia iłość Drzewa
śmieszna zaś strona tego żartu
było to.

Ceserane.

/cicho do Mirandola/ Tysiąc
ty uru przyswoicie.

Margrabina

/cicho/ Przesłań pan.

Mirandol.

Śmieszna strona tego żartu
było to ty uru, że moje Drzewo
nie ty uru ogrzewało ani drwina
sędzi mający, lecz także wdzi-
kato ciepło, natomiast ochotni-
wów, w buduarze mają sta-
rej ciotki. Dymitro także nie

811.

pospolicie, no to nie nic sdo-
dzi. Nieprawdaż Margrabio
kiedyś młode Drzewo Dymu?

Cesarskie

/cicho/ Blasen. /wraca do
sacku.

Margrabina

/n str./ Nareszcie. /wstaje/

Mirandol

A! ogłasza się już wcale
dobrze słusz Margrabino
choćby mnie panem przed-
stawić /pobliża się do Mar-
grabiny - postaje na środ-
ku sceny.

Margrabina /do Lucyry/
Księżu de Mirandol. /do

81.
Mirandola / panna De Sonne-
rive moja kuzynka, którą
Henryk de Tredren posłub
pani Valory matka Alicji.
Mirandola.

Jan / Matka Alicji.²
Diable! Nowy nieprzyjaciel
który na horyzont występuje.
Ciekaw jestem co to za pani.²
Trzeba ją bliżej poznać / Śia-
da przy Valory / Chciał
pani nie brać tego za czer-
ny uro komplement z mojej
strony jeżeli z panią u prz-
kroś ~~if przy miotach~~ jej co-
ś mówić będzie. Panna
Alicja jest spiewającą
płakaniem jej ogromnej smutnej.

Włochi który samemu Juiisy
marnują.

Valory.

Księżu jesteś ~~szanowny~~ Dobry a
serce matki głęboko wroń-
sa, kusiła, choćby najmnij-
sa powołata dla dziecka.

Mirandol ps s/

Przyzwista, Dobrze wychowa-
na. Za mało dobre wychowa-
na. / przeczaj się rozmowy

Alcja siadła przy fortepi-
nie i grać poczęła

Césérane.

Sch. moja kochana cześć
nas też rozrzucaś.²

Alcja

To moja własna kompozycja.

Mirandol.

Barro wtaścina, barro charak-
terystyczna, Drwiczcy też jedn-
ego' pamiłowany sryta s'piewo-
wi Daniego.

Sticja.

juśniectajac się / To nie Danie
to buda w Turwisy.

Mirandol / przy stepuje do mię
bardzo blisko i rozmawia
s mię cicho. Sticja z ludem
indera w Wławiare. —

Ceserane / do Henryka /

Maj. Duchamy jesteś nieprzy-
tomny. Grass zupełnie bez
myśli. Probiór bład za-
biedem. —

Alicja

Wzrybucha głośnym śmiechem
Henryś wstaje i straca figu-
ry z zachwycem!

Henryś.

Ojciecpraszam. To burza dzieci
ścisła na moje nerwy. Zagra-
my jutro z rosnagą / przecho-
dzić do trudniejszej sceny!

Ceserane

Nerwy - nerwy! Włosy się
łam miennie zajmować / ustawić
nową figurę!

Lucyna

zbliża się do Henryśa na
trudniejszą scenę / Testes' cier-
piący Henryśa swoje

co to takie zachowanie, ty
cierpiasz porażkę to. Bremur
się z twoim smutkiem re
nuż nie Drickor? Jestem Dris'
więcej jak naraz, wstrząs
bude twoją matroną a powie
mi przesylną swego smutku.

Henry Dr.

Nie mi, Hitt jestem zupełnie
spodwojny

Lucyna.

Wracasz mnie jeszcze?

Henry Dr.

Tak! /cały jej rękopis/

Lucyna

pozwól mi się iść do Margra-
biny siada przy niej/

86.

Micja

/gwastownie damyba fortepian/

Miranda.

/przystępuje do Henryka/ Mój

ochotny panie De Verdres
zapomniatym ci staję moje
serdeczne życzenia: panna
De Somerville jest doskonałą
godną wyborem.

Henryk.

/gwastownie/ A ja czyż nie
mogę staję panu moich
życzeń. Zdaje mi się że
pan stara się o względy
Młodzi Valory.

Miranda.

Alb! to supesnie co innego.

porównań.

Tu nie może być ~~rozważa~~
biere go na stronę. / Pan
może to teraz powiedzieć
pan nie jesteś moim rywa-
lem bo chcesz się przede mi
możesz kontrować ze mną
a więc wysnam ci re-
krowieć oszustem. Tracę spo-
rój sen i apetyt a wszystko
to z powodu tej dziewczyny.

Henryk.

wstrzymując się / Ach tak
igraszkę nie daję ci u pana
tawiając i tej nowej fantazji
z pewnością życiem nie o-
ptacisz.

Miranda.

Chciałbym abyś dobiła życie

moje.

HenrykPrimo / Nie rozumiem pana.Mirandol.

Patrz pan ty uro na nią! patrz
pan na tę czarodziejkę! Ona mu-
si być tego swą pięknością i
wielkością podbić, o tu można
zajść Valero - bardzo Valero.

Henryk.

Przycym głosem / Pozwól mi-
ni ale nie rechesz uszyścić
pannie Valery tego apronta
i nie zaniemów ja z tą dzie-
wicą kwialem majowym.

Mirandol.

Zaniemć!?! Właśnie w rōżni-
cy leży puzgla awanturek.

Z kwiecieniem majowym pro-
szę się bardzo szybko ^{tem} Arab
spada mitos i historia
skonstruowana... Ale z latem, dobie-
sz już etapie mitos i mitos
wstrzymuje i...

Henryk

/opanowując gniew swój/
Pisze jestem przekonany
reapomni se o projekcie
tej wyprawy.

Mirandol

/śmiejąc się/
Przepraszam!

Henryk

Daruj pan.

Mirandol

Daruj pan ale o projekcie

90.

nie zapomnę.

Henry V.

/wyszywajacym torem / Przy się-
gam pan, pan zamieszka
tego / odwraca się od Miran-
Dok idzie na prawo /

Mirandol.

/po chwili / Ah! Czy może
i ten pan de Thorens sędzi.
/śmiejac się / To nie stało
wcale nie stało, że jego właś-
nie zrobieniem swym powier-
niłem /z panem / Ale ten
nobody stanowił chce się le-
wać śmieć i chce równocześ-
nie! A to jeszcze lepsze. Nie
nie mój panie nie pójdziesz

już drugi raz po Drzewo 91.
na wyspę Croissy aby potem
o nie seraz tego nie ro-
biemy /zwraca się do lewej
do Alcyi staje zaraz do
Wrestem Lucyry i Margra
biemy.

Valentin / przechodzi
środkiem /
Do pańny Alcyi list ad
proboszcza wrac z matką
pudetkiem. —

Alcja
Today Valentin / obchodzi się
do środkowi sceny /

Margrabiśna
Od naszego powiesiwego plebana

92.

Mioja.

Jest jeszta lit / Tar / w /
Dziś na datu naszego Dobro-
synicy / Do Henryka / To są
panów 30 ludów pa-
ni de Kendren.

Cesare.

Poradzić można tu
z naszym ubogim w
Kwisy. To jest deser
im spada - Wes raj np.
nadstano bez wy nie nie nie
Dobrosynicy 10,000 franców.

Henryk.

prawie wy sy waj czym konem
To ty sun ie można go
łatwo por nać. Tu nie

perwio księzi de Miran^{93.}

Dob.

BIBLIOTEKA TEATRALNA

Własność Gminy m. Lwowa.

Mirandob.

O mój panie nie jest to by-
najmniej moja zastęga.
Ja bym bym sprasakem
oddaję część panużej moich
przedków Włody piemięde
rostać.

Henryk.

z celem / Obyś nigdy księzi
innego mniej słachetnego.
użytku z swych piemiędzy
nie robisz.

Mirandob.

Śmiej się / przepraszam
pana ja ptaczem latwie z
szon sum moje cyzera. —

94.

Alcja.

/przy strasnym stole przy-
sawny list, ołusiera pugette/
Tato pani. oto podarunek
naszego Dobrego probosza.
pierscionek.

Margrabina

Poswiczany bez waffin.

Alcja

A w pugette kamień orze-
wa z prawdziwego Wryza.

Miranda.

/mierząc / Diable! / popra-
wiając się / Oh! / proszam.

Margrabina

/wstrzymując śmiech / Ah!
pan jesto nie poprawny

95.

Wczoraj widziałem pana już
s porzucanej odemnie księżki
modlić się trzy mając już
obróconą do góry nogami. —

Mirandol.

Tak Martiño prawdziwie
światłem jednej. —

Margrabina.

Berbozini! Leś tutaj nie maj-
dzie pan echa, my wszyscy
wiemy my.

Mirandol.

Jesteście więc państwo bardzo
sreśliwi.

Cesare.

My wiemy my także w relacji
panny De Sommerie nie

96.

oddataby za nic n'swiecie
tego co nosi na srysi. prbliża
się do olina.

Lucyna.

O nigdy! to jedyna po mnie
pamiątka.

Valory.

/chcę się jej wrucić na srysi/

O moja Lucyno ^{Drogi} Drodzi ^{moje} moje.

/wstrzymuj się i ożiera try.

Margrabina.

/Wtóra na nią patrzata na/

Teraz już wiem /wstaje
cicho przechodząc Do Valory

Uważaj pani ³ strażasz też!

Valory. /patrzac na

miał z przestachem!

Maj Boże - panu!

Margrabina / cicho - szeptem /

Nie nurywasz się Valory
ty uro hrabina de...

Valory.

Uśajac / ~~na~~ na Boga!

upada na tranapez

Ceserane

Doszedł rzeczywiście już padać
przeszedł - Czy nie chcesz
panowie objąć moją nową
~~urządową, damską, straszną~~

Mirandol.

Najchętniej.

Ceserane

98. Césérane
panie będę nam towarzy-
szyc.

Margrabina

Przyjdź natychmiast.

Alcja

Ja proszę o zwolnienie od prze-
chadzki, muszę przed odjez-
dem zatutwić kilka drobno-
ści.

Wchodź na prawo

Césérane

A Lucyna.² Lucyna.

Oja z ochotą

roczność panów podsi-
gnac' będę

Césérane

Niesety. Nie jestem twórcą

Wierzymy, że Margrabina
najlepiej z pułkownikiem strzeła

Miranda strzela też do mnie
regularnie.

Wszyscy odchodzą, śród nich

Scena 4.

Margrabina pani Valory.

Valory.

Wtóra na transparys, jak przy-
wsta siedzi.

Margrabina.

patrzy na nią - Do siebie
Herabina de Somerine tutaj -
Co mam czytać? Gdybyś
może dała coś do czytania...

sama niewiem co czynić.
 Srebra panować nad sobą
 / podchodząc po chwili /
 Jesteśmy same panie. Ter-
 li mi wolno.

Valory

/ 2 gorycz / Terli panie wolno

Margrabina

Życzyłam panie, czego spo-
 dziewała się po bytności w
 samem świecie.

Valory.

Przybywszy tutaj Margrabi-
 no ~~nie~~ nie wiedziałam
 re'ta która ¹ tak zgorliwie ^{pragnęła} u ciebie
 siebie ² przysłać, jest Anonim
 mój, który kiedyś tak uśmie-
 chał się

obrasłam. Dowiedziawszy się
o tem enciata^{nadychnięt} ~~nie~~ ^{stawi}
ucieca stud. Pami² natrzyma-
tas' mnie. Wtenoraz nie mo-
gtam się oprzeć ^{gorzemu} pragnieniu
^{usłuchania córki} serce matki dażadło ~~wziąć~~
~~zdać~~ ~~zdać~~. ~~Text~~ je wi-
dzieć oturęć miż jedną chwilę
/boleśnie/ powie~~ć~~ że to ucsu-
cie sbył pórno się we
mnie objawia.

Margrabina.

Nie tego nie powiem. Ja
sędzić nie mogę.

Valory.

/patrac₃ na nią niemo/

i Margrabina.

102.

Wiem o tem niestety wiem bar-
dzo dobrze że pan jesteś dosyć
niecierpliwym.

Valory.

Niecierpliwym. O! to za mat.

Nicma dość ostrego słowa

które by wyrasieć mogło

to co od 20² lat³ cierpiez

od tego dnia od ~~tego~~^{owego} nie-

szczęsnego wypadku o lat.

jestem bardzo bardzo nie-
cierpliwym wtedy na widok

odsyłanego Dziecięcia muszę

prawić sobie sercu: Młodo,

o młodo! ~~to~~ tobie nie wolno

pragnąć alby to Dziecię zbliżyć

to się

wyjawił stanowczo się sprze-
wian. Pani musi tu poro-
wać niemaż się czego obawiać
chyba powrotu króla de
Somerive. Ten zaś przybędzie
najprędzej po jutrze. Pocięsz
się pani i zapomnij o tem
co ci może być ostro po-
wiedziać.

Valory

/całyż jej rzecz/ O pani!

Margrabina

/muszą ją aby było niej
usiadła/

Valory

Jednakże wytkniesz mi pani
~~tenże~~ ~~ten~~ jakim spo-
sobem mnie poznajesz? Od owego

crasu upłynęło lat ^{wiele,} tyle. wgueryjatem 105.
zmieniam się Margrabina

Przeciwnie już dawno, bardzo dawno. Byłam wtedy dzieckiem prawie a przecież przypominam sobie to zdarzenie wraz ze wszystkimi okolicznościami. Pamiętam gdyśmy razem z matką panią odwiedziły, siedziałas pani w wielkim salonie, ubrana w suknię koronkową z czerwonymi wstążkami. Malutkie dziecię może rok lub więcej mające bawiło się u twoich nóg była to Lucyra. Nagle upadło dziecko schwyciła się swoją suknią i rozdarła koronkę. Pani podniosła je w górę

106.

pićóciś catowatś.

Valory

O jst to wspomnienie sześc'ie
no dawse ubaconego.

Margrabina

Wtem wszedł służący otworzył
Drzwi i zaanonsował

Valory.

« Nie wymawiaj pani tego
nazwiska.

Margrabina.

To byś on.²

Valory / stłania głowę /

Margrabina

/ pro chwili / Pani go kołataś.²

Valory.

Nie.

Margrabina

/zdrówionaj/ Nie?

Valory /z wielką goryczą/

Byłam młoda, samotną i sosto-
wioną samej sobie. ^aGrabia de
Somerville od pół roku przeło-
~~nie~~ podrośował zajęty spra-
wami ~~publicznymi~~ - Dyplomacyi

Margrabina

/z gniewem/ O ci mężowie z tem
podrośowaniem.

Valory.

~~On~~ ^{Jakże} ~~on~~ nie miał mi wiedzieć? ²
Czyż nie zostawił anioła
który ~~ma~~ powinien być
ustredz ^{mu} ~~on~~ wysłupku? ^{niechęty} ² Peto się
precjownie. Przecież o tyle mnie

sajmowato, oile było wcoś, kę-
gate mają Durantki, lub gła-
kato mnie po Swarzy.

Na najmniejszym starym
karczam je wynosić z
potroju. Nudził mnie płas-
Dziścinny. ~~Dziścinny~~ cały spędza-
tam w gronie ludzi, których
jedyną zaletą było, że dostato-
nie pochlbiać umieli, a
wiecej i więcej wódecz-
kanych zabaw i taniec
mi uptywały. W tym to
wódecz, w tem obłąkaniu
chwilowem, zapomniatam
się jęsem i o nę i matkę.

Uciekłam rozsławiając

Boże 1, 109

dom i dziecię na ~~Bożej~~ opiece
Niewiem jak się to stało, a że ja-
kżeś szatańską władzę ponie-
szata mi smysły a gdy m się
odkryła tego odurzenia ~~stała~~
było już za późno!...

Margrabina
Biedna!

Valory.

O! przebudzenie moje było odro-
pne! Chciałam umrzeć, lecz
potrzeba było być dla dziecka.
Dlatego biednego Dziecięcia
które ojca swego ~~już~~ nigdy
poznać nie miało. Wracisz
wielkim ~~z~~ przedziwnym życia
mojego gozdriny których kocha

najszerszą ścieżką, z tobą, Dobry
 matko, najlepszą drogą, a jestem
 nieśmiertelny, duszą, pędzącą
 przed siebie; ^{Przyjaciel, przyjaciel} ~~Moje~~ już Lucy na
 przed oczyma widzieć nie będę
~~dalej~~ - ja nie chcę jej już
 widzieć, chociaż to moja krew
~~moja~~ ~~(dusza)~~ ^(dusza) moja pierwsza
 córka.

Margrabina

/cicho i żywo/ To ona - Usprawij
 się pani /wstaje i przechodzi

Lucyna

/wchodzi szybko śród nich i
stania cicho w salonie/

Scena 5.

Lucyna - poprzednie

Margrabina

/głośno starając się zadrzeć Va-
lery, która oczy z ter ockra
A cóż to moja Kochana opuści-
łaś panów?

Lucyna.

Tak — spostrzegłam bowiem że ...

Margrabina

Cóż takiego? czego strasisz?

Lucyna

Idejmowatam tutaj przed chwilką
bransoletkę i daję księżni
do przechowania, a ten szpieg
stannący się teraz tem że nie
wie nawet gdzie ją potaszył.

/szukna po prawej/

Margrabina

/spostreżę bransoletkę na kanapie

s lewej, bierse ję i mówi Do
siebie / Wyborna myśl. / głosno /
 Maja kochana pojmyj swój
 niepotwój.

Lucyna

Prawdziwe niecierpienie nigdzie
 jej znaleźć nie mogę. —

Margrabina

Musiś całą sprawę publicznie
 ogłosić, wyznaczyć nawet na-
 grody dla snalacy. —

Lucyna

Najchętniej! jaksiejby było za-
 sadas.

Margrabina

A więc oznaczmy zaraz nagrody.
 Tereli jęci biedak snajdzie,
 Dass mın pełną satiewkę, a
 jęci: zgubę odzruka przyjaciot
 Na

Podaje ręcznie bransoletę pani
Valory. / Wtedy beśpiesz ja mu-
 siate serdecznie uściskać. Coś?
 zgadzasz się?

Lucyna

* H radościu!

Valory

Włosa wrysto zrozumiała
podaje bransoletkę Lucynie

Oto twoja zguba Droga
 pani!

Lucyna
z ryciem i radościu!

O! mój Drogi Wlewnostu.
 Jolozek jestem pani wisiernu

Margrabina

A nagroda?

Lucyna

Lucyna

Nigdy bym o niej nie zapomnieta
jeżeli pan pozwolił - jeżeli
chcesz.

Valory.

Ery ja chcę. / przechodzi do Lucy-
ny przyjaciela ją do serca
O drogę, moje Dzieci!

Ceserane

/ przechodząc walczyć / Margrabino
na pomoc. / Vissiere de Mirandol
probić mnie na głowę. / Przy-
bywaj pan ratować honor
Domu Ceseraniów.

Margrabina

Spiesz / do Valory / Podaj jej
pani ręce / odchodzi i odchodzi

Valory

/ biorąc jej ręce / Do siebie

116.
C.! ~~leż~~ ~~moż~~ ~~xxx~~ ~~umrzeć~~
bo przytulam ~~do~~ ~~majego~~ ser-
ca osierocone przez siebie
Dzieci. — odchodzi srodkiem

Scena 6.

Alicja / z lewej / pojem Val-
entini. —

Alicja.

/ patrz za siebie / znowu
sadem / drwoni gwałtownie /

Ta kobieta porzywa mi
wszystko co kocham. —

Valentini

/ wchodzi srodkiem /

Alicja

Valentini. ! pomóż znieść bupry

Władysławie! Spiesz się mój!¹¹⁷
przyjacielu.

Valentyn.

W tej chwili panienko. / Doko-
ńca na lewo. - /

Alicja

/ mocno wstruszona wybiera
mię i na bok ucieka. /

Wstręcić wszystko już stracone,
teraz tylko wyjechać.
Tak - natychmiast niema
już powodu najmniejszego
nawet dwatki. O! gdy by-
dziemy daleko! Daleko! -
wtedy wszystko moje małe
opowiem / siada / Tak ten
stanieś dawać, jak on
nikczemny / be traw
giniem / On bawić się

mna, i grał bym ja z dziećmi.
 Studytam mu bym z rozryw-
 ki. Stracatam mu stuzie
 goziny, w których na drugą
 czekał. A ja on to wszystko
 wybornie odegrał. Ja dos-
 konale umiał ograć zardroś
 o tego Mirandola. Doskona-
 ty autor! Nic wszystk-
 iem. mecie serca ta-
 wie.² / z dumą / ale goznoś
 mają umiatam zachować
 nie może prostać ile cierpieć.
ponce odjąć Mirandola
zabiega jej drogę. —

Scena 2

Mirandola / przedtem / Alcyja

119.

Mirandol /szybko idąc/

Pani! ratuj mnie utroję! jestem
scigany.

Alicja

Scigany?

Mirandol.

Tak scigany — Omal nie do-
puszczitem się morderstwa

Alicja. —

Ysiari.

Mirandol.

Tak ja — Wiadziatę pani jaś
strzelaliśmy razem do Łaresy.
W tem sprótnym woznicz
margrabinny, tego z otóżkami
wasami. Siedziat spowójnie
pod drzewem i palis z drótwy
fajestki. Uczytem się kiedyś

historyi, nie zatem Dziwnego
 się przypominając mi się bajecz-
 ka o Wilhelmie Tellu
 mierz, i w tej samej chwili
 adstrelitem wosnię fajkę
 z jego cybissra. Hurra!
 hurra! Krzyca z radości, a
 z prestrachem uciekam buca-
 jąc temuś mešowi pięć lund-
 rów za rozbitą ^{fajkę} Fedre wickens
 i brzyję się tu u pani / chce
się słryć za nią po lewej /

Alcja.

Scyfajac się / Moje panie!

Mirandol.

Chcesz więc pani moje mleko
 głowę oddać katom na pastwę?

Alicja

/cncie odjeść śniadkiem/

Mir an doł.

/sastępnijac Drogę/ Przepraszam
nie znajdiesz panu domu w ogrodzie.
Oglądając teraz zapewne nos wto-
sicićla fajki, lub ja sam? —
/patrac na nią/ Teles' panu
słuch powarnie nastrojona,
rano byłaś tak usmiechnięta,
a teraz — Może się panu na
mnie gniewasz? czy obrasitem
panią? ~~O moja pani mój~~
~~ja ci nie pomysłam.~~ Mir
panu chociarby nawet
miał powstrzymać. Panu się
nie usmiechniesz? —

Alicja

Nie księżu /cncie odchodzi/

Mirandol.

Ch.!' nie opuszczaj mnie pani
z gniewem i chmurką na ciele.

Alcja.—

Nie mam przychylny do gniewu
Młoci Księżki.

Mirandol

Tym lepiej. Podaj mi więc pani
rączkę na znak przebaczenia.

Stęgo mi pani odmawiasz
a przed chwilą nie odmawiałaś
mi jej pani. — A domyślam
się teraz zaręczano pani. —

Alcja

/ oburzone Zaręczano!

Mirandol.

Naturalnie! Bo zaręczano mi

precioz' dochac' paniz.

Alcya.

Wsiar! Jakié prawo moze
miec' bylo moja matka. Mo-
wiesz pan o mojej matce. —

Mirandol.

/smiejac sie/ O nie! nie! mówię
bylo o...

Alcya

/prerzywajac/ przestań pan pro-
szę. Opuściam ten dom i chci-
łabym opuścić go z przyjemne-
mi wspomnieniami. Tym
który mnie obrabiali, prze-
baczam!...

Mirandol.

/smiejac sie/ Bardzo przyjemnie.

Winny zatem został usprawiedli-
wiony, a ja niewinny zostatem
skarany. Oby to sprawiedli-
wość pobieca! Droga Alicjo!

Alicja

/porusza się niezadowolona/

Mirandol

A więc panno Alicjo! gdy
jedna ^z 2 dobrze intencych
matki, które ludźmi nasywa-
ją, ^z 3 matki, które nie
podajają rad, ukasi,
czy to już jest dostatecznym
powodem, żeby się nawie-
dzieć cały rok męczymy? ²

Alicja

/ponawia/ Wisi, nie wiem ³

o tem staje się beruszydny m. — 125.

Mirandol.

Beruszydny m.? Ja dla pani?
Nie, nie! Może być co najwię-
cej niegreckim m. A miłość,
mianowicie ta prawdziwa
miłość, chodzi w parze z nie-
greckością. I dlatego tylko
na ~~chod~~ tej miłości. Wtórą tu
pani.

Elizja

/gorko/ pan znasz prawdziwą
miłość.

Mirandol.

Ołaczegoś nie? Jestem przecież
osłowieckim wolnym, nie
muszę nie kłopotować, wreszcie
z moim majestatem. —

Alicja

1/2 boleścię pręrywał Tęż tak ste-
go panu udywiałem aby słuchać
pudobnych słów, tak dawsty-
dzac - obrażać. -

Mirandol.

pani.

Alicja

Wybuchając z ptasem

Odejdź pan!

Mirandol.

pani płaczesz? płaczesz - O! mój

Bogu! nie miałem najmniejsze-
go zamiaru choć lekko dotknąć
jej honoru. To co pani przed-
chwyciła z usmiechem przewidzia-
łem, już więcej w mojem ry-
cin mówilem, ale teraz - teraz

127.
Stawa moje nigdy nie wycisnęły.

Alcja

robi niechętnie spruszenie

Mirandol.

Tob, ale musi być pewna różnica, jedna nie słucha tego Tob chętnie jak druga, o tem trzeba mi było nieco pomyśleć. Ale pan wiesz przecie, że mniej szybko nie mający wyobrażeń zastanawiać się nad tem co mam powiedzieć, i dlatego miłst nie przywiązuję żadnej wartości do mojego papłania. O nie płacz pan, nie płacz to mnie boli, bardzo boli. / mo-
cno uruszone / Oddałbym chętnie potęgę mego majątku za to... / zastępnym się i

128.

wybuchu z największą słabością

Och! my miljonery! jesteście my
słabszymi głępcami niż ~~zawsze~~
nasimy przeciwnicy na ustach.

Panno Alicjo niewiem co
^{wgłowie mi się mieszka jeżeli} ~~złogodził~~
~~moim~~ ~~jeżeli~~ ~~złogodził~~ ~~jeżeli~~
~~przepraszam~~ ~~przepraszam~~ ~~wgłowie mi się~~
~~nie~~. Nic mogłem przecisnąć
paria, obsadzić, ja który pa-
nią tak poważam, a nawet
wiecej poważam niż kocham.

Alicja

/poruszenie o mowę/

Mirandol

Nie wiem rzeczy, czy mam pra-
wo kochać panią, lub nie,
ale jeżeli mówię mam prawo

z otęgu się odcyścić. Czyż nie
mogę osłuszyć tych też które
z przychylny mojej lewotomny śl-
ności popłynęły. Chciałbym
to wszystko już najrychlej
naprawić. Chciałbym panią
o mej uściewości przekonac.
Co mam czynić? Mnie postać
kulez do tego głupiego tła.

Inde się wesoło / Ah mam
inną. Daleko lepszą myśl. —
Zamiast się utracić do to-
re pania z apokryfem, nagro-
dzi się raczej po trójkosku
o to najstodszą nagrodę. —

Henryk / wchodzi nagle
z wódem.

Mirandol.

Panie de Verdun wchodzi

pan jaks sawotany!

Scena 8.

Henryk — poprzedni.

Henryk.

Myslałem że przeciwnie.

Mirandol.

/śmiejąc się/ Ach powieśdziłeś
pan wyborne głupstwo.

Henryk.

/z najwyższym gniewem/

Panie!

Mirandol.

/mierzwiąc łonem/ Policz
je na pańskich rachunkach a
teraz porwól mi pan z mo-
ją głupstwy się wyświadc.
Maj panie jestem głupcem

s'micosthien wietnisthien...

/prerz wajać sobie s'owniem

Katuje re' mi się pan nie
spreci'wiasz /panowie i wolnicy/

Towierdystem panis w 2anferm
mysli gadne najwieskszego bla-
sna, wydaję so i ptone r'cniem
cem odwotuję so najuroczy-
siej. Chcę się ocsyócić z gredni
i powrotować, powrotować z
pochođnia, w r'ctu a mianowi-
cie z pochođnia hymenu.

Tak p'głowie wyrażat się mój
Pradeś który był rotmistrzem
b'łhig' k'awaleryi /zbliza się
do c'liayi. /pani! w'osy
mój mat'ri mają t'z samą
barwę co Twoje, a nasza
Wieręca korona robi je

przyzgam to pani robi je naj-
 świeższej. Wyświadcę mi panu
 3 tasterę i przyjmij 3 księż-
 cę koronę.²

Henryk.

[ms] Co on mówi.²

Mirandol.

[bardzo poważnie] Panu Elcio
 Valory mam rasczyć ofiaro-
 wać pani moją rechę.—

Elcja

Księżu.—

Mirandol.

Oczekuję odpowiedzi pani i jej
 matki. Na mnie ja otrzymam
 i jaśniejsze będzie treści
 nie mogę spudziwać się przeba-
 renia.²

Alicja

133

/prosi/ mu reke Wtorz on caluje
Ksiądz! już wszystko zapomnia
Tam zwraca sie on prawy
do otna / Henryk zbliza sie
znow do Mirandola.

Mirandol.

/proszę/ By moż pan dodać
do tego jako uwaga

Henryk.

/ciszo/ Do tego, nie mój książ
jest jednak przysię coś z tego
zmieść nie możę. -

Mirandol.

/proszę/ Oto wtasnie śmieszne
prośenie w jakiem sie pan
znajdujesz. Ja zacić prośenie
z Wtorz ch by uro przebrać

szpady swolnic' morie. Sednawo-
 woz' tu nie jest zbyt slosowne
 miejsce do blizszego porozumie-
 nia. ~~Tu da plosna.~~ O przeloty
 bede na pana sekret koto
 cieplarni. /glosno/ Do widzenia
 panie de Kerouas /pruho-
drac podrawia clichez ktora
wzglebi state /Pani! /n s/
 Gdy mnie nie zabije bede
 mi podobno zawieszat sre-
 scie całego mego sycia!
/adchodzi srodkiem/

Scena 9.

Alicja Henryk

Alicja

/rywo podchwytac /Mauile'

pan cicho z Wąssem, co mu
powiedzieliś?

Henryk

ironicznie / By to pania obchodzi

Alcja

zinnno / Tak jest.

Henryk

przebiegły / Przecież nie sąpy-

tales' pan samego księcia.

Byłoby to wrzask, zupełnie
naturalnem.

Alcja.

Masz pan słusność. / idzie na
lewo i przechodzi.

Henryk

zatrzymuje ją / Nie panie nie
odejdziesz z tym syderem
na usłach u mnie. Zgadnij

myśli pani:

Alicja

/z zabiśającą pewnością./ Co ja
o panu myślę?

Henryk

/rywo/ Pani mój gawrost mi
prawdziwy? /pausa/ cze ja
na to zastudystem.

Alicja

Niepotrzebnie pan to dodajesz.

Henryk.

Ory pani nie widział mego
stań nie czujesz pani go-
rański Włóre mę Wren ro-
ptomienia - zacirosi wsi-
Włóci. -

AlicjaProbi poruszenieHenryk.

Tak wscielność sądzić. Mógł
 się pani możesz oddać temu
 stworzeniu swą rękę, że go
 pani nawet kochać, że go
 kochać możesz. O! myślisz
 przyprowadza mnie do sta-
 lenstwa. Nie nie to nie
 podobna! Tętno Roberta
 tak jak pani raz swoje
 serce oddała temu go nie
 odbierze tak łatwo.

Alicja

Przemyślenie Masz pan stuszenie
 panie de Verdren, jeżeli
 Roberta przynac jest smu-
 szenia się stworzyć którego

wyśsegołnita, że ostawiech
 w którym wszystkie swoje
 nadzieje powtażada, są rac
 go uciechowym że ostawiech
 ten nie był miścem więcej
 jak dwuczajnym ostawieniem.
 Kiedy nie odbiera tego serca
 które nam daja; bo i na to
 coś by to czyniła. To serce
 martwe, odradzić je zabici mu
 siada.

Henryth.

O! to odtropne. Odepnę to
 oskarżenie wszystkich
 ośtan. Posłuchaj mnie
 pan. Winiemem słyszeć
 dawno że nie jestem
 na dmiśnem który bestrar
 nie

igrat ze splotojem i sżę-
 ściem trobiety. przypominaj
 pani sobie kiedy sroczyla
 się w mem sercu miłość
 twoja pani: 'Ja - ja tego nie
 wiem. Przis' rano mówiłaś
 pani o chwili naszego po-
 znania może w tej właśnie
 chwili serce moje pierwszy
 raz silnie zadrzęto na jej wi-
 doh. / poruszenie cielecy / Od
 tego czasu powinienbym
 stronić od pani oprec' się
 roznęceniu uczucia wszytkim
 miśitanim, całą nweą, lecz
 właśnie tej sity mi zabrakło
 Nie patrzeć w oczy twoje i nie
 słyszeć swego głosu byto dla

mnie bratuzą! W tej ^{ostatniej} chwili naszego ^{był ten ~~nie~~ ^{nie} ~~subiały~~} poznania, ~~zgodził~~
~~tem się~~. Zapomniatem całkiem
 o przeszłości, o przyszłości myśleć
 znówu nie miatem odwagi;
 i tak z dnia na dzień poty-
 wał mnie strumień gorących
 uderć. Odpowiedz mi teraz
 pani: Czy choć jednym słow-
 łem wywołatem rumieniec
 na twoje lice? czy choć jednym
 słowem? Dziś dopiero, Dziś
 rano, gdy włosy twoje dotknę-
 ty mej brzozy, gdy usta mo-
 je dotknęły się twoich splecionych
 stracilem przytomność i wy-
 datem tajemnicę na Dzie-
 serca spowita. A jaeba to

walbra jawnie przejście o któ-
rych pani może nie może po-
jęcia. 'Gdybys' pani cierpienia
te moje odesuć mogła, ah! pe-
wno nie muciłabyś mi stras-
nym wyrazem w surowe ale
obdarzyłabyś jeszcze spojrzaniem
łitości.

Alicja / mocno wzruszona /

Żeś ty panu do szczęścia, ty któ-
rego przebaczenia nie dostaje,
to - to przebacza panu. -

Henryk / żywo /

Pani mi przebacza. 'Isk-
rzyż' pani że tym słowem
podaj mi wrócić do domu.²
pani; pani jesteś ty która
kocham. -

142.

Alcja / prerazona /
 "Kilko pan! Co mówisz! nie-
 szczęśliwy."

Henryk

Tak który kochać nad życie
 Tyłam paria, snown czy nie
 było by to podłością gdybyś
 druga, powiódł przed otok
 z twym obrazem w sercu
 swoim Alcio! Pogardę
 godnym estawień tam:-
 Ciebie by uro Alcio kochać,
 z tobą jedną mogę kłótnie
 u stóp otoka i w ręce
 wzięta wiecznej miłości
 stasyc przysięgę. O! tak
 inaczej być nie może by

143.

jedna tylko oddałaś mi
prawdziwej miłości i szczęścia. Ty
musisz być moją, moją na
wieki! O ja cię uboś lwiam!

Alicja

/nie mogę nad sobą zapro-
wać! Oh! co się ze mną dzie-
je! przesłaj mi, przesłaj
mi Henryka. - To strasne,
pomyśl, pod tym samym
dachem pod który nas gości-
nie przyjęto; moglibyśmy
powiedzieć ci ja swoją stra-
danią miłość.

Henryk

/czułem! O! nie nie zdradziłem
ni słowa mojej miłości! Czyż

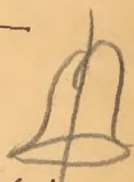
144.

pięrowy Kochanem.² To jest spom-
wajna braterska prawie skłon-
ność ku Lucywie wynietha
z przyrzeczenia, z pamięci
tak Dzieciomych.

Młocja

Porozbawiaj się poważna
Związek nasz był przecież
syczeniem Twojej matki:-

Henryk.

Moja matka chociaż była
mego szczęścia, a szczęście
moje w Twojej było dłoń
spoczywa. Gdybyś wiec
ta jaśnie miłości matki
mnie darzyła, jaś by ciębie
kochać musiała gdyby żyła!!
Polujmy się już razianami

O gdyby cię mogła widzieć, ^{145.}
przycionęta leż cię do serca i
sawotata: Tyś słońce mego syna
tyś ładnie mojem Drogieciem Dzię-
cizkiem!

Alicja

/oszołomiona/ Gdyby to prawda,
było! Gdyby to być mogło!
/Tej głowa spada lekko na
ramiona Henrytha noże dry-
wa się i przytomnieje /Nie,
nie chcę, nie mogę, nie powin-
nam dalej słuchać /ucischa
na lewo/

Henryk

/patrac do niej

Koniec aktu drugiego.

Act 3

Ta sama Dekoracja co w actwie
poprzednim.

Scena I.

Césérane - Henryk.

Henryk.

Siedzi z prawej w myślach
zatoniony.

Césérane

chodzi po pokoju wzruszony
wreszcie staje przed Henry-
kiem. / I cóż mam na to
 powiedzieć? Wiesz sam bardzo
 Dobrze, że powołanie jest obro-
 pnie, najodporniejsze w jaśnie
 słońca mógł dostać się człowiek

z takim sercem jak twoje. 144.
Maz który oszukuje swoją żonę
będąc z nią od trzynastu lat domo-
łym ma więcej powodów do
usprawiedliwienia. — Ten csto-
nielski Opat jej przynajmniej sa-
dosłować roszkwy młodawych
miesięcy. Zresztą ona jest me-
duszką — i statek się. Ale ty, ty
wydartoś! Łuży nie wszystko,
serce, nadzieję, całą przystoję.

Henryk.

Prusza się Césarine

Owsem Dosłownie co chcesz
prawić. Chcesz być re-
stora rewolucyj, a potem be-
dziesz stugich now stuchem.
Ale jak cię uwolnić? 2

jaś wyciągnąć cię z tej katuszy,
w której brodzisz.² Wto w mi³
wstroszy, Wto do ciebie podpty-
nie aby tonącego ratować!²

To mi³.

Henryk.

Przyjacielu!

Césaire

To wszystko mi³ mi³ pomoże.
Naprawdę! Nawet ty uro-
dno mi na myśli, ty mi³
moresz się śnić z Lucyną,
a więc spiesz na cholej, z amorem
pociąg nadzwyczajny, jedź
do Paryża i pojedź do hrabiego
de Lamerville z ciuśtą przy-
acach, ze smutkami sławy
na ustach: Ojczyzny hrabio

jestem, przyjechałem. 149.
powiesz miś, przyjechał pro-
sić go o zwolnienie & danego
przyrzeczenia. A o spełnieniu
tego & pewnością cię prosić
nie będzie. —

Henryk.

O, mierzawie. Ale jakich ująć
słów, jak wyrazić to, że jego
córki nie chciałam, że nie mo-
gł ^{zasłużyć} jej ~~przebie~~ — O nie! ja tego
nie słotam wypowiedzieć. —

Péserane

Sapristi! to rzecz bardzo tró-
dna pojmuje to. Ale resztę
można inaczej rzecz tę popra-
wadzić. — Są rzeczy które wy-
mówić trudno, ale napisać

je łatwiej. Napisał więc ale nie
 robił tak jak to ja ³ raz robi-
 tem. Postanowilem bowiem
 zerwać stosunek z moją pier-
 wszą kochanką & blondynką,
 która miała przesłane ciemne
 oczy - nie ona była brunetką,
 i miała niebieskie śliski. -
 Nie - jeszcze nie, ona była
 wzmieszona z tem jakby by-
 ła, dosyć na tem się smakar-
 tem drugą, piękniejszą, napi-
 saniem list & porzuceniem do
 pierwszej i chciałem go
 oddać portjerowi gdy w tem
 przypomniałem sobie, że ten
 listu był nieco za ostry
 i niektóre wyrażenia

15.
trzeba jeszcze było stągnąć. A
więc do jutra. Wa Drugi dzień
nie pospieszyłem się, odstąpiłem
na tydzień i tak powstała ta
cała historia lat trzech. Ale
co ty teraz zrobisz. —

Henryk.

Napięzę / przechodzi na lewo /

Ceserane.

Do króla de Sonserive?

Henryk

Tak.

Ceserane.

To najlepszy sposób, już / pre-
chodzi się wzdłuż potroju. Imu-
nie to dzieje, miastety. Mówię
mi niedawno, że można by Alpy

swiedric, których nie masz dostatecznie
 Szroda! lepiej by to do Szwajcaryi
 pojechać aniżeli tutaj. -

Henryk

Przeka napisany list do Konu-
 ka.

Césérane

Bon! powiadam ci będziesz owo-
 sił lat tyle co ja! pomóż ci
 more.

Henryk

pisze nowy list.

Césérane

To nie pisalbyś w ten sposób.
podpiera głowę ręką Panowmy
 panie - panie hrabio de Somerive
regar uderza szostką

Henryk

Boża godzina! Książę oczekuje
mnie do piątej!

Mirandol / wchodzi śród them /

Scena 2.

Mirandol - poprzedni.

Mirandol

/ bardzo poważnie / Margrabio!

Zwiedratem przed chwilą
swoją cieplarnię. Policzyłem
wszystkie krewy. Posiadasz pan
1128 sztuk, między temi dwa
krewy święte. Tośm obiedtem
czm 22. rasy w wioło, natomiast
wydrapatem się na Dach i przy
tej sposobności udato mi się
złuc kilka ryb swoich. —

Ceserane

Tak ?

Henryk

Książce, racz przyjąć kil-
ka wyrazów usprawiedli-
wienia, sprawa wielkiej do-
winstości. Spokazuje nam
napisany list

Mirandol

Nie wątpię, nie wątpię.
Ludzie, pania. Dokładnie wo-
lat byś raczej iść do niego
i martego, jak za - o! nie
kreśli się pan moja oso-
ba, ja nie mam przychy-
ny spieszyć się tak daleko

Ceserane

Budząc się Wyborna myśl
doskonalą! Książce mógł-
byś nam być wielce po-

inwerym.

Mirandol

Wczem?

Ceserane

Powiad' pan! Tak bys' pan
postąpił w tym wypadku,
gdybys' pan mając się ie-
nie z jedną, porzekwał się
z kochasz Dringą?

Mirandol

/po namyśle/ Uciekłbym
wtedy z trzecią.

Ceserane

Ach! księżę zawsze trapił
ten awantur. Czyż nie
gdy nie spowarżniesz?

Mirandol

Spowarżniesz, ale ile moż-
ności najprzniej; a w dniu
w którym stanie się po-

ważnym ^zinnym najpew-
 niej z niemiechem / spuści
na Henryka który go-
razekowo pisze / H! - przebac
 pan! gwałtowny pospiech
 pana Henryka, a wreszcie
 pańskie zapytanie, na-
 prowadzają mnie na wż-
 ne domysły, a mianow-
 icie na ten że w tej chwili
 rozgrywa się jakaś wiel-
 ka partja.

Cesarskie
 Bardzo, bardzo wielka. Pan
 de Heróren szuka sposo-
 bów, które mu by się mógł
 zwrócić od potężenia się
 z panem Lucyem.

Mirandol
 Ach!

Ceserane

On zakochany do szaleń-
stwa w pamięć Alicji
Valory.

Mirandol

Zakochany? ^{do szaleństwa,} ~~Nacemieni.~~
Bardzo pięknie brzmią te
wyrzuty. Ale ja jestem w
niej także zakochany,
także ~~na~~ ^{do szaleństwa} ~~emieni~~; rozcho-
dzi się o to czy on się z nią
wzemi?

Ceserane

Naturalnie.

Mirandol

Ach tak tak to co innego
On przedemną już pozyskał
on jest kochany. - Ja jes-
tem tylko miłośnikiem,
on innie wyprzedził. zwet

technieniem / której znowa
zostalem sam z moją ksią-
żką koroną, muszę być bar-
dro smieszny / grzecz / Ale
panie de Therren, strzeż się,
gdybyś pan jej nie nasze-
liwił, i, wtedy, wtedy strze-
żamy się na smierci.

Ceserane

/ Do Henryka, który już kilka
listów spalił / Skonczyłeś już?

Henryk

Skonczyłem tylko zadre-
suwać. / skłania listów re-
jąc, wtem wchodzi hrabia
de Tomerive /

Scena 3^{cia}

Hrabia - Poprzedni - Lucy-
na - Hrabia / wchodząc
środkiem /

Grabia

Testem mi dwoj.

Henryk

/ n. s. stumionym rykry-
kien / On! / ukrzywa list
pod albumem /

Ceserane

/ n. s. / Grabia!

Mirandol

/ na stronie / Przeciwam
birze. / odala się w głąb po-
lewej do fortepianu /

Grabia

/ pochodząc wesoły / Niespo-
dziewaliście się namie tak
rychto nieprawdaż?

Henryk

/ zbity z tropu / Przeciwicie.

Ceserane

/ zakłopotany / Dyrnaje

sc ---

Grabia

I ja takie nie myślałem
tak prędko was zobaczyć.
Sutro niedziela. Spraw
wieg żadnych ratować w
Paryżu nie można, tró-
no znaleść w tym dniu
nawet ~~notariusza~~; Den-
tystę ... wrócić zateru-
taj.

Lucyna / wbiegając
z lewej / Albin ... ach! gdzieś
tutaj zapomniałem. Ach! mój
ojciec, tys tu? / czeka na się
na sryje / Grabia

Tu, tu, przy tobie moje
dzieci - Laba więc aż do ponie-
dziatku.

Lucyna

Lucyna

Takim szczęśliwa, będąc
 cały dzień piśnie i całował.

Herabia

Pręgi tutaj szukasz przed
 chwilą?

Lucyna

Półwzrostu tu album, um
 szę wyjąć jedną fotogra-
 fię

Henryk / porusza się /

Lucyna

/ szuka wreszcie znajomości
 album na stole / który jest!

Przywrócić miniaturę,
 moja pierwsza daria, któ-
 ra bardzo pokochaliśmy.

Herabia

Któż to taki? Drugie moje
 dziecko.

Lucyna

Test to Matka pięknej Ali-
cji, która tu bawi od kilku
dni. Nie widziałes jej dotąd
mój ojciec, narysowa się
Alicja Walery.

Hrabia

Przedstawisz mi nie jej prze-
cie.

Lucyna

Dobrze uczułam / szczęśliwa /
Pater, list do ciebie

Henryk

/ na stronie / W.

Hrabia

Do mnie?

Lucyna

Do ciebie / odaje mi list
wracając i przetraca kartki al-
bumu

¹
mowiac w przechodzie do Henryka / ch ja ci pan drisiay
prowadimy.

Grabia

Przeor drinowa! ten list tu.
/ otwieram list /

Ceserane

Chwila rozbrygajaca. Skato sig.
/ usuna sig w glab -

Mirandol.

/ robita sig do stoty z lewej /

Lucyna

/ srubajac w Alburnie / Gdzie
ter ja jestem? A! oto pan
ksiare de Mirandol w mundurze
oficerskim / podawuje mi /
A tu pan Henryk, ale wyglada
mesoto nie tak jak w tej chwili -

Grabia

/na stronie Dracym głosem/
 Ah! nie, nie ja się przeży-
 latem.

Henryk.

/n s/. Meosarnie!

Césérane

Chciałbym być tyś₃ stoś₃ pod
 ścianą.

Lucyna.

Nie mogę znaleźć mojej foto-
 grafii /do Henryka/ Czy
 nie wsiąłeś jej mój przyja-
 cielu.

Henryk.

Nie - nie.

Lucyna

/orule/ Nie wsiąłabym tego
 za siebie.

Hrabia

/padając w křesto/ Oh! moja biedna córka!

Henryk.

/przechodzi obciążając się don' ciotki/

Towiedz sam panie hrabio czy w podobnych okolicznościach nie było moim obowiązkiem. —

Hrabia.

/poś głosem/ Tak, tak mój panie ale miłoś pan! Ani słowa przed nią! /Do siebie./ Tak jej to powiedzieć? A! To otwórzme!!

Henryk.

Przebac mi hrabio.

Hrabia.

pan nie potrzebujeś żadnego przebaczenia a ja nie mam

prawa oskarżać pana. Nie pan
 jesteś głównym winowajcą
z drutem gniewem / to ona
 matka matka! Który ha-
 niebna ucieczka. / chwała
miłoserdzia / a ta osoba o któ-
 rej pan w liście wspomina
 to bez wątpienia ~~można~~
~~drutem~~ panna Elżbieta
 Valory.

Henryk.

/ stannym głosem / Tak!

Lucyna.

/ matostory fotografje / Ch!
 jest wreszcie. powiem panu
 prawdę, mam jeszcze jedną
 dla pana! / do ojca / wróć
 zaraz ojciec.

167.

Henryk wsta sie wprostawej
w glab /
sciotra ojca / Gdy byś wiedział
mój ojciec jaś ja ciębie kocham
chce odejść lecz spowstrzeżę
wenadzacych /
Patrz ojciec! Margrabsina z
panią Valory.

Scena 4.

(wchodzi ~~brat Henryk~~ (tenis))
Margrabsina - pani Valory
przedmi.

Grabsia / ogląda się wydaje
widzys i mówi n. str. / Ona.

Valory.

Patrz samo / Grabsia! ~~Somerville!~~

Cesarskie.

do sony Włosa pwestrach utrzyć
usituje /

168.

Co to ma znaczyć?

Margrabina

/cicho/ To jej mąż.

Ceserane

/n s/. Oh!

Lucyna

Na Boga! pami. Valory
módlę się.

Hrabia.

/simno wskazyjąc na wazon
z kwiatami/ To won' tych kwia-
tów tak odurza zapach ich osta-
bia się pania. Wynies' je Lu-
cyno.

Lucyna.

To nie może być. Pami. Valory
dopiero reszta w tej chwili.

Hrabia.

To kwiaty. Kwiaty mówię ci.

169.
Wymieś je moje dziecię i osetnij
mnie w potroju. — Mam ci coś
do powiedzenia.

Lucyna.

Porwół oddam ty uro / chce oddać
Walery swoją fotografię

Gratia

/ sybbrim ruchem ję wstrzymuje
Mówię ci idź! / przechodzi na
lewo.

Lucyna

/ przwiniona biude wazon i odchodzi
na lewo.

Mirandol

/ ciono do Ceserana / niewiem,
ale zdaje mi się że nas tu sa
wiele. —

Ceserane

/ cichof / Bardzo być może chodzić my!

Mirando Cesarane / gębę /
Henryk / na prawo odchodzą /

Scena 5.

Hrabia Valory Margrabina

Margrabina

/ Długo postępuje On odwrócić
chce wyjść do niemi. / Co się
tutaj stanie.

Valory / przybiegając do niej
i chwytając się jej ręki / Ah!
pani! czy chcesz także odejść?
O nie rostań pani rostań!
Nie rostawiaj mnie z nim
samą.

Hrabia

/ z gorczym uśmiechem do
margrabiny. O, możesz rościć
Margrabino. Czyż ona sadzi

si ja po latach osmnastu
 drugi raz na pogrzebach tra-
 cie' bede? Nie i po co? Już
 bardzo dawno temu już się
 hrabina de Somerive z liosby
 matronach wykreśliła a jej
 imię samo wygasto w liosby
 masar.

Valory pochyła głowę
Hrabia

Pani Valory już słyszysz jest naj-
 szerszą matką pętknej dnie-
 wicy i z panią Valory chęć
 krótko pomówić.

Margrabsina.

Jedno do niego/ Panie! spój-
 mnie frerada. -

Hrabia ironicznie do Valory.

Tja i panie kade z mas ma

172.
corke. Moja nasywa się Lucy-
na de Somerive. Niewiem
dokładnie jakie narwisło mogła-
byś dać swojej:—

Valory /porusza się/
Hrabia.

Te słowa biermiał, nieprzyjemnie
Dla ucha pani? O! to nie moja
wina /z gniewem/ To także
nie moja wina, że biedna
miewienna ofiara cierpieć mu-
siła winnych.

Valory /z wykrzyknieniem/
O tym pan chcesz mówić?
~~O! Lucyno!~~ O! Lucynie?

Hrabia /ironicznie/
Prima niepojęła rzecz
domyślnie, Bóg się pobież

143.
obdarzył. Przy tem słowie „ofi-
ra” zgadyje ta kobieta natych-
miast że ja o Lucy nie myśla-
łam. O! tak! biedna ofiara!
bo w wieku w którym inne ma-
te stworzenia rosną, wśród pier-
sot i powąsunków, ta mała
sierota trami się poita. Nie
ptacz mówiła jej dobra matka
nie ptacz, ojciec jak wró-
ci to cię pocieszy, uspokoi,
to Dobry ojciec! Ale ona
nie wiedziała, że wiaro-
torna matka, co boleć
z najlepszego człowieka
wyrzuci jest wstanie.
Le mnie zrobiła niemię-
tego egoistę. Dziesięć lat
Dziesięć lat sześć po

174.

po odjeździe królowej Somerive nie
byłem w stanie zmieścić widoku
tego Dzicaigera. Jej otwó przypro-
minato mi spojrzenie matki.
jej srebrny głos był stodolnym
echem innego głosu. Oh! ja
ja tak kochatem, ja kochałem,
ja jej tak ufatem, widyłem
w niej / powszechną się / Lat
6 widziata Lucyra same
było obce twarze. Wtedy
słotowała się pani de Ches-
dren nad biedną, ~~opuszczoną~~
sierotą, chciała ją na przysięż
matronkę swego syna wycho-
wać i Lucyra chwiała jak
rośa pod wpływem serdeczne-
go uśmucia przybranej matki.

Wierzyła ona w przyszłość 175.
gdy wtem zjawia się prawdzi-
wa matka i rozrywa świetną
~~przyszłość~~. Maria
Valory.

Atoli wszystkie przeszkody usu-
nięte i Lucyna może ^{zostaje} ~~być~~ żoną
tego którego kocha. —

Frabia.

Nie pan! ten świat jest zernany.

Valory.

Herwany.²

Margrabina

Sarko.²

Valory

Przed Bogiem.² przed panem.²

Frabia.

Herwany przed panem de Verdun

176.

narecsomy Lucy'ny estowśch honora
prosi mnie o zwolnienie go
od słowa.

Margrabina

russońska / Henryk de Therou
uprasza pana z jakiego powo-
du.² Grabia.

Powód jest tego rodzaju że mi
niemożna czynić żadnych wy-
stępów. — On kocha inną. I
coś tu więcej ^{o tem mówię,} ~~rozprawa.~~

Mistrzowski sposobami na-
gięta go on sobie, ręczna
roztrocka odwracając jego ser-
ce od dawnej kochanki. To
sądzi ~~dotychczas~~ następstwo nasze-
go stosunku / preradzającym
głosem do Valory / By mnie

rozumiesz pani Valory.²

Valory.

/prerwana sprzecznicą i głosem/
Nie rozumiem, nic nie wiem.

Hrabia.

Zawodsi pania, jej mistyfi-
kację ^{nie} nie przewidział

Valory.

Ja nie znam tej kobiety.

Hrabia.

Odnasz ją pani wybornie.

To jej córka, jej córka.

Valory.

/2 wykrzyknieniem/ Elcija.²!

Hrabia

Tak pani, to panna Elcija.

Valory.

O nic, nie panie hrabio,

178.

oszukano cię, zwiędziono / do Mar-
grabiny / Mów pan, mów ^{dobry} do-
nam cię rnasz ja, przecież ^{dobry} tak
ja pokucham.

Margrabina

/ do hrabiego / Przyjacielu przy-
gam ci się w przeciągu tych
dwóch miesięcy które tu
ciężko spędziła, nie wróciła
ta najmniejszego podejrzenia.

Hrabia

/ wybuchając / Nie wróciła
podejrzenia? ... I ja ja tak
miałem przyjaciela O! Włórego
Dom mój stał otworem, który
miałem scisnąć serdecznym
uściskiem, a przecież ten przyja-
ciel wydał mi się. —

179.
I pani chcesz abym wiedyt
jeszcze w eich słachetności, ucze-
ności, w istwierdż honoru, śle-
jąca w piersi tej Robiety i
jej ciotki? O nie!

Valory.

O! jakie straszna potwota!

Hrabia

Otu niechwieć potwoty, pominij
pani, że tam w górę ładnie tak
rychto o tobie nie zapomnę.

Valory

Borei mój Borei! Co ja mam
czynić.

Hrabia

Daj mi pani radę, ~~Włórej~~ potrze-
~~buję~~. ~~Powiedz mi czy mogę~~
~~powiedzieć~~ ~~stwierdż~~ ~~Henryk~~ ~~Cie nie kocha~~
Lucy nie ~~nie~~ obawiając się jej!

180

S'mierci.

Valory.

/szybko/ Czy ona dotad nie o
tem nie wie?

Thabia.

Nie. pełna spokoju i stoickich
nadziej oświeca mnie sam w
gabinecie

Valory.

/bardzo szybko/ A zatem nie
mów pan ani słowa nie mów
xx' przed upływem godziny
Daj mi wotolujech czasu o
jednej godzinę ^(jedną godzinę) - (Olagam! Ona
wystarczy aby spełnić mój
obowiązek. Tak mój ^(wzrost) (obowiązek
Uczynię to z pomocą Proga
i Przemysła. Włose pan tak nieodmów
słusznie widzieć.

Margrabina.

Bardzo Dobrze - rozumiem pania
Cóż właśnie Alicja nadchodzi:

Valory

zostawcie mnie - pomówię z nią
sama.

Strabia.

Nie mam nic przeciwko temu
ale walpyz o struktury.

Odchodzi na lewo/na prawo

Margrabina

Odważ! / idzie wraca, obejmując

Valory i piewstara raz jeszcze: /

Odważ!

Valory

Prigłuję pan

Margrabina

Odchodzi w prawo. Pan

Alcja /wchodzi z głośno/

Scena 6.

Alcja Valory późnej hrabisa
i Margrabisa

Alcja.

Sh. ' jesteś tutaj. Słucham
cię po całym państwie, nigdy
bowiem nie potrzebowałam cię
saw matczono jak dziecię.

Valory.

Tja kocham moje dziecię mam
z tobą ₃ rozmówić. —

Alcja.

/patrac na nią/ Ale jak twój
głos zmienił się, a twarz tak
smutna. Chciałam na usłach
zarzuty, ale nie - zaniosz
prosił się uscisnąć. —

Valory.

Chciałaś mi zrobić wyrzuty?²

Alicja

Jak matczyno! Odruch tu bawie,
nie raczyłaś ze mną na osobności
pomówić choćby słów kilka.

Inni cię tak rywo zajmowali:

Wiesz Dobrze moja matczyno
że ja do tobiez teg dniez gdy cię
przed chwilą nie widzę.

Valory

/patrz na nią z ciociem/

Wice mam jeszcze wtadzę nad
tobą.²

Alicja.

Jeszcze pytasz, jak gdybyś o tem
nie wiedziała. Największą wta-
dę masz moja matczyno

Valory [ns] Niech się dzieje

184.

wola Bogu

Alcja

Teraz nadeszła lekko do mnie.
Objmuję ją Teraz tak mi dobre
weselo, tak mi jasno, pogodnie
w mem sercu. Biję ono bardzo
silnie, słuchaj ją twoje, chcia-
by swoja tajemnicę powiedzieć
swojemu.

Vatary

Smutno Twoja tajemnicę?
Ty już znam Aljo.

Alcja

Bywa Ty ją znasz? już wiem?
Wto ci powiedzieć z gniwem
On sam?

Vatary

Wz On? gł Nie! spatrac
w nią Wicz to praca?

Alicja

/cicho/ Co takiego?²

Valory.

Ty kochasz?²

Alicja

Wocham /wtrzywa swą głowę na
tonie matki. -

Valory.

/po chwili zatrzymane sem se
musi następnie dać pyłanie/
A czy wiedziałas o tem se on
s inną zaręczył.

Alicja

/pigu/ Omgia matko moiesz
mi jeszcze takie radawać py-
łania?²

Valory /proruszenie/

Alicja /mówi dalej/

Widz, nie wie działam,

BIBLIOTEKA TEATRALNA

Własność Gminy m. Lwowa.

186.

dopiero rano gdy panna de Lo-
merive la przyjeżdża Dawidzie-
tam się o prawdziść, i tą prawdą
amał mić nie sabsta.

Valory

/Dziś i lubac się w objęcia/

~~Moje~~ Progić Dzieci / po chwili

zadając sobie gwałt. I w tego

czasu niewiadsiaś go.²

Atcja

Właśnie przed chwilą....

Valory.

Obiecałaś mi wszystko powie-

Dzieć więc mów?

Atcja³

/z umieszcieniem / Wiem ty uro je-

dno: Gdyby dziś światło życia

meo zgasto, umierałabym

spokojnie, Dosywały szczęścia, ¹⁸⁷
największego szczęścia. Mógł
go znowu ~~potknąć~~, szanować.

O! by nie wiedział moja matko
co to chciać i cierpieć, mien-
widzieć i ubóstwiać narazem. —

O gdybyś tu utryła mogła go
styszeć — nie mógł nie umiem
punktować słów jego, ale przy-
tardym jego wyrazie, ginęły
moje rany, a broń moje
zmilkły jak pył. O ten głos
jego, ten głos stłumił, pełen obie-
dnic, być przed niego brachą,
jego rona! Jego rona! styszeć.
Potrzebowatam by kto powiedział
jedno słowo a on poszedł
Do krabiego uwolnić się z

188.

przy neosensia.

Valory.

/prowasimie/ A to jedno słowo esy
jus' powieściotaś.?

Aticja.

Geniusz tak pytasz.

Valory.

Po w tej chwili wszyscy z ust
do ust sobie podają historję
Henryka.

Aticja

/bardzo żywo/ Henryka?

Valory

Henryka. De Verdres. —

Aticja

Onie mów więcej. On się uwolnił.
Nieprawdaż Małko? — czyż to
on wolny! Oh! ~~xxx~~ serce mi

przeka! / pada na kłesto jej ocy 189.
zamykają się.—

Valory

/ Wszystko tego nie ma pana

Atlicja

/ otwiera oczy / Placę klęczy
przedemną matko.—

Valory

Po czeż cię prosić o wielki tas-

ke.

Atlicja

Las ^{wskaz} nie jest wyraz? moim ja
cię rozkam moja matko, ja
cię ubóstwiam.—

Valory

/ natur alnie / rozkaz nie?

Byłaś razem ze mną szczęśliwą?

Atlicja

Tak, byłam najszczęśliwszą ciotką.

Valory

/jaki wysi/ By przyproini nas
sobie cłicjo.² Baż w noc
pracowatam przy łwień bi-
tun łicorin, w tem & przebu-
żona rzwatās sig i powiedzi-
taś.

Aticja

/2 cruciem łonōry/ Przewratam
sig jak ty o wysystro staratās
sig aby dogdzić moim rach-
cianłom. Wstataś więc z
łōitka objętaś swojō syjz i
powiedziatam: Tiedy łō przyj-
dzie Dzień w łōrym ja dla
ciebie matko, będę mogła
ponieść ofiarę.²

Valory

Ołōi Dzień przyseāt ten Dzień
moje Dzieci, Dzień moim mi

^(one)
wszystkie moje brady wynu- 191.
grozić!

Alicja

/objmuję 1/3/ Zarosze - zarosze
będę ci dłużną jeszcze bardzo
wiele.

Valory

To czego od ciebie wymagać będę?

Alicja

/śmiejąc się/ Nie żarządasz przecie
mego życia?

Valory

O more więcej jaś życia bo ofiarę
z twojej miłości.

Alicja

/przywając się z siurzenia/ Takto?

Valory

Henryk Danego słowa musi
dotrzymać, nie powinien ta-
mac

192.

Pierwszego przyrzeczenia.

Atlicja

Pierwszego przyrzeczenia.²

Valory

Fate on musi zaślubić pannę de
Somerville.

Atlicja

Przinnos Kto się tego domaga.²

Valory.

Twój honor i sumienie.

~~Atli~~ Atlicja

peronym głosem / Moje sumienie
nie czuje żadnych wydrutów.

Valory

Tem większa będę ofiarą.

Atlicja

Nam się poświęcić O! tej Lucyng
O! Lucyng którą nienawidzę.

Valory

193.

/z przerwaniem/ Ty już nicnawidisz.?

Alcja

Tak nicnawidzę ponieważ ty mo-
ją matkę Dadysz już zbył wiel-
ką miłością.

Valory.

Skiego co ty mówisz. ? Upamiętaj
się.

Alcja

Nic mogę.

Valory.

Powstajesz przeciwko mnie.?

Alcja

Jedź mam czynić. ? Ty mnie
zmuszasz do tego. Od chwili
wstąpienia wasze serca obce
& niedawna, porozumieły się
w jednym m. Prus prawie, a

194

ty chwili chwycam się tyro
jednej deski ratunku która
mi porostaje Mitości Henry-
ka.

Vatery

Me ja na to nigdy nie pozwolę.

Aticja. Pamięć

/nagle bardzo spokojnie/ Daj
mi więc matko jeden powód,
jeden prawdziwy powód.

Vatery.

Dajam ci to słowo, przy-
rzekam.

Aticja

Womni?

Vatery

Matko Lucy my która już nie
sije!

Aticja

/bardzo gwałtownie/ Co? oh!

je matka rzyje.²

Valory

Imperatore / Co.²

Aticja

Ona rzyje powiadam, wiem o tem

Valory

Przyc / O tem wiesz.²

Aticja

Przechodząc korytarzem szosą tam
jaki sturzy ~~W~~ ^W mawia o pewnej
krabimie de Somerive. Ci lu-
dźci mówili:

Valory

Nie powtarzaj tego, nie powta-
maj.

Aticja

Ignatowski / Dla tegoż gdy bym
sposobem udowodnić ci mógł
że mi obowiązuje iadne prawo
Dotrzymać słowa Robieci

196.

która jest występną matką-
róż.

Valory

nie mogą zaparować nad sobą
a widząc że hrabia z bracią się
ubawuje!

Milca! o milca!

Atlicja

Nie będę milarec! Dowiedź się
matko że to kobieta mająca
meza - Przicig, pociąg.

Valory

Litości!... litości!... nie garść
mnie! i to proś mnie!

Atlicja

przerazona aniemiecką prawicą!

Przed nim - Ktoś jest ten
ostawiech.²

Hrabia

197.
/ do Valory / Powiedziatem pani
że nie dotrzymasz przyrzeczenia
ale o tak srogiej zemście nawet
marzyć nie mogłem.

Margrabina / uśladujcie się z
Drugiej strony /

Elizja
Zemsta? Nic, nie! ile strasze-
tam, ile dostrumiatam —
Matko! kto jest ten ostawiciel
który poważy się przemawiać
tak do ciebie. —

Valory
/ Trójce / Bore, mój Bore!
Miłosierdzia!

Elizja
/ uroczyście do krabiego / Wzy-
wam pana, daktinam ~~nie~~
powiedz mi swoje narzecz. —

198.

Frabia

Jedem frabia de Somerive.

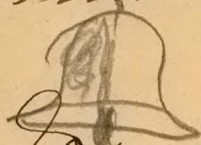

Aticja

Frabia de Somerive, a ona
ona: 'oh.' / paura / patry
na oboje i mowi do siebie: /

Frabia de Somerive, ma³
moj³ matki - moj³ matki
Worg przed chwila a la Diew-
osyna - la Diewosyna to
moja siostra, Ach!...

/2 glosom serce rozdzierajacym/
Moj³ siostr^a Worg z mowoi
szczęścia życia całego obrócić
Worg przystać smieszonym
/paura/ szuka w otęto siebie
obgłanym wzrotem /cile
ale - tu - tu co powinnam
robić? - co? co?

[Lastona spada:]

Akt 4.Maty zamknięty salonScena 1.Margrabina - Valory.Valorysiedzi na kanapie z prawejMargrabinasiedzi obok pami Valory.Valoryz bólesz / Ah pami, Dż z
obawy ~~moim~~ Alicja dotadnie przychodzi. - [pause]Klaryna mówiła mi że się
zamknęła w swym pokoju.Co ona tam robi? O czym
myśli? O czym? Biedne Dzie-cko zapewne ^{o sobie} mówi: ta matka

którą ja uwielbiam, kochałam

uwielbiam ją oświecą ję

200.

był to — Oj! a znam cię — rana
jej serca po adwyciu tej stra-
sliwej tajemnicy — nie przędo
się zgoi, a more i nigdy / wsla-
jać / Lecz dla czegoś tak tam
przed nią smutną, prawdziwą,
wśród powiatów, ~~wszęd~~
uszczów byłabyś jej wysyt-
ko powiedział ^{można} ~~ci~~ Oj! nie
gardziaby biedną matką. —
Ale ona dotąd nie przychodzi.

Margrabina

zachłopotana / Pożubajmy ję-
cie chwile — Harar przyjdzie
po lat obropnem przejsiu
musi nabrać sił do dalszej
walki.

Valory

Tak ale już dawno już wybiegł
 stąd obłąkana z okropnym wy-
 rzewem na Smady. Olen ostowic
 sen ostowic niemiast liłości
 nad jej młodością, nucił jej
 hańbę² matki w ośy. Margra-
 bino jestem winny przyznaję
 ale tu on obraża się gorszym
 edemnie, pòstępił niktoremnie

Margrabina

Tworzą parę na stan w jakim
 się znajdował, gdy le słona
 wymawiał. Jest to ostowic
 nadmiarom boleści zgnieciony.

Valory.

Jedni mi po jego boleści. On
 zabija nójce² ~~razem~~ —

202.

Margrabina

Co pani mówisz?

Valory

/poniżsana i młoda / Młoda
wiem co mówię. /przechodzi/

Ona nie wraca.

Margrabina

Błagam panią o cierpliwość
więcej spokoju. —

Valory

/ze względu na / Przed wtorem

Dzieńcieś otrzymać się rumień-
cem wstędu. Stać przed nim

z spuszczeniem ³ a syma ² w
rękach. O. 4. lepię ^(choć nowy lepię) umrzeć nie

być nigdy matką!

Margrabina

Biedna ^{Valory} Dubieto!

A ta miłość Dla tego młodsza-
^{ka miłość} ca. To życie jej ~~W~~, a ja tego
 życia pozbawić ja, chciałam
 Gdzie spojrzę wszędzie boleć
 i zwątpić, ~~w~~ i ciągle
 Ten jeden wyrost ^{broni} przycodzi
^{w małym piersiach - Gdzie kłódką}
~~moja~~, ~~ty~~ ~~ten~~ ~~moja~~ to
 moja wiara! / gorzko /
 Ona jeszcze nie przycodzi.
 More nie wróci, nie wytrwam
 Tutej / once wyjść schodzi
 się w drodze z Władyną /

Scena 2

Władyna / przedwsiem / prope-
 dni.

Valory,
 Oh! to ty.

204.

Margrabina

Wróć do panny Mici.

Klaryna

Tak pani.

Valory

Tak? ²

Klaryna

Wszystko było we Dworach,
otworytam, proś! proś!

Valory

Proś? ²

1 Klaryna

Tak jest. panny Mici już
w nim nie było.

Valory.

Gdzie ona jest? gdzie być
może.

Klaryna

Nie wiem - Może ten list
bliszej mi wiadomi

Valory /wzruszona/
List. ? od Rogo. ?

Klaryna
Przewidywalnie od panny
Miejsi list na jej stoliku
/odchodzi/

Valory
1/2 bolesniej biorąc list /Ona
pisze do mnie - Był niechce
już widzieć mnie więcej. ?
Odjeżdża, ucieka. ? /pstry
na list nie odwierając go/

Margrabina
1/n/ List ten mnie nie-
podoba /zły/ Jeszcze pami-
łoby wzruszoną re. odosłanie

206

listu zastknąć byci może,
poswól ja edyłam /chce
urząć ed nicj list.

Valory

/niechce go oddać / Nic - nie
pam mogłabys' mnie oszukać
/otwieram powoli list / Boże
moja ja zię ~~xxxxxx~~ buję!

Margrabinia

/ms / Ta latwie.

Valory

/patrz w list i radosnym
obrzyknim / Margrabinie.
margrabinie! patrz stuchaj!
Moja Droga, moja ubóstwie-
na matko /ocięta try/
Ona, mnie kocha! Ona
mnie ^{już} kocha! /całuje list

Oh! drogi ~~moj~~ aniele! zgromy²⁰⁷
Tam myślisz przeciwko łobiej/
z radością / Widział panie ona
mnie Dotąd jeszcze Kocha

Margrabina
uradowana

Kocha! Kocha! Sytu Dalej.

Valory

/ptasak i śmiejąc się razem/

Moje oczy też pełne, czytać
nie są w stanie / czyta Dalej /

„Moja matka gdy ten list
odbięresz / czyta Dalej nie

nie mówiąc nagle wydając
prerastliwy krzyk biegnie

Do drzwi i staje na widok Hen-
ryka i Mirandola Utoru

na barbach wnosząc ślicznie

Scena 3.

Miranda - Henryk - Alicja - mar-
sza - poprzadni pólsem A-
serane - hrabia - Lucyna.

/ Miranda i Henryk stoją
ciato Alicji na pośledni z pra-
wej strony - Alicja przysta-
niła jest białą chustką, którą
sie przy powrocie z balu
wzięła. Włosy ma rozpuszczo-
ne, wciśniętych ramiach
Włose na piersi są skrzyż-
wane trzymając brame i gule
z bregów wody. /

Ustępy

/ Do Henryka i Mirandę
spiesząc /

Wyscie ja uratowali niepraw^{209.}
Dzi wyscie ja uratowali?

Miranda

Odwraca swą twarz

Henry / once mówić głos
odmawia mu postugi

Valory / rucając się na cię
Alcy i Doty / rucając się go
wulsijsie / Tara ona di-
mma / rodowaciata.

Klaryno / cóż to? / niekt / sie
nie ruszy / nie ratujecie jej?

Henry
Edh. / wydaje / Henry / boleści i wspiera
głową o fotele

Valory
12 / je / Wiem / Moja córka nie
żyje!

210.

/z piewajacym spotkaniem/ Tak lub
moja córka nie sije. ~~Spodzie~~
~~potwierdza~~^a se chwiaty, se siota
ktore serwata. Ona se smierci
walczyta chciata ratowac sie
jeszcze /Thajac/ ryc' chciata
ryc'! /ruca sie do stop elicy
s utroyna swa swad na
jej Tomie.

Miranda

/cieho do Margrabiny ktorego
niema rapytata/ Pryzliemy
za p'osno. Chwilęz mieliemy
nadzieję, lecz wkrótce rasnę-
ta spodujnie między nadbrze-
nem i ziemią.

211.

Podchwili wśreót śródkiem
krabia i Ceserane obadwa
zdejnują kapelusze i powstą-
pują naprzód sceny.

Margrabiśa

Podnosi list który Valory
uprosiła / Ostatniż swą wo-
łę w tym liście wyraziła. -
Nasza powinnościż osiągnieć
ja wystąpić / chce czytać
uruszenie jej nie pozwala /
Panie Henryku! czytaj pan!

Henryk / przechodzi - czyta /

"Maja Droga moja ubóstwa
" na matko

Valory / podnosi głośnie /
Miranda / drącym

Do Valory glosam / Tam i siostra
premawsia do ciebie.

Henryk / czyta Dalej

„Przebac mi matko moj postę-
 „pek który ci pewno serce
 „zabrawawi. — Gdy ten list
 „odbiernesz siostra swoja rze-
 „mie będsie. Nie ratuję życia
 „ratuję tylko ciebie moja
 „Proga matko, teraz rozumiem
 „Twojego niecier w noce gor-
 „kie ty wylewatas, poddas
 „gdy ja zasypiatam. Ty my-
 „slatas wtedy o biednej Lu-
 „cynie. A przecież Rachatas
 „mnie latwie Rachatas bardzo
 „Bylam jednat dziewczę

„chwalem który wzrósł 213.
„wśród gładkiej wody. Ona
„była światłem domu, jej won
„napędziła powietrze. Lucy-
„no! Drogie mite Dzieci. Gdy-
„byśmy cię mogła jeszcze zobaczyć
„cię błądząc o przebaczenie.
„Henryk mówi jej często
„bardzo często o nim o
„Młodzi. Zapewniają jej spo-
„wój i serce. Moja dusza
„z góry nad wami czuwać
„będzie. A teraz ułóżcie
„aby doświadczyć syon i iłwa
„mych stów ostatniom
„udnoszą je do szczytu sz-
„czytów. Tanie krabie de

Somerville.

Heaven

/Probi mimowolnie Kroch na-
próu/ Henry B /oryla Dalej/

„Próbacz łach, jach Bóg prze-
 „bacza. — Pruc' ołtrem łitosi
 „na łę Dobieć, Włora łach
 „Łyle nosiła Koronę cierniową
 „na skroni. Tyś ładzi cię-
 „piat łech ona, Święta łach
 „Dobieć więcej nallu ło-
 „oryla, jej umysł ładzi
 „skrotalany a łiedne serce
 „ciagle łrowia, łrocy.
 „Łach idę w łel! No łwim

„grobowcu nie kłócić i nie-
 „nia i narwiszba. Wilt nie po-
 „winiem wiedzieć że kiedyś
 „obył tam leż pielnym ręką rycia
 „Ale nad wszystko, białe i po-
 „nie. Nie Doswól abym na
 „proźno umierało.“

Valory

/w 2'elu i rozpasy / O moja
 córko, moja córko! weź mnie
 ze sobą. —

Lucyna

/wchodzą bratki i siostry
 Do ojca / Ojcie! co słyszysz?
 Alicja /w 2'elu martwa i
 wydaje wrych / a! / /patrz

216.

chwież na Valory / niessręśh-
wa matka!

BIBLIOTEKA TEATRALNA

Własność Gminy m. Lwowa.

Grabia

Tak bardzo niessręśhwa!

/profy chę ję lewto ku Va-
lory / Lucy no. 'i dā'! mōd
się ~~z matką~~ z nią

Lucyna

/Węcha woto Valory Wōra
ję Drugę rękę chwyta.

TasTona spada.

Poniec.

